

มายาจอมมาร

My Wicked Wizard

จาก Black Coronet



Story: V. Rondell
Art: Allenkung1

บทนำ

สายเลือดราชินี



คำสัญญาจากฟากฟ้า ต่อเวลาให้เป็นนิรันดร์ บัลลังก์แห่งรัตติกาล
จะไม่ปราศจากราชินี จนกว่าทวยหาที่ถูกต้องจะปรากฏ

สายลมราตรีของช่วงต้นฤดูหนาวพัดพากลิ่นดอกไม้สีขาว
พลิ้วพลิ้วตัดข้ามท้องฟ้าสีเข้มลึกดุจฝันพรหมที่พรางพรายด้วยดวงดารา
และพระจันทร์เสี้ยวสีขาวดวงใหญ่ บนระเบียบสีขาวยาวของปราสาทใหญ่
ร่างระหงของสตรีขาวภูตตนหนึ่งในอาภรณ์สีดำและเงินนั่งฮัมเพลง ขณะ
ทอดสายตามองไปไกลแสนไกล

เรือนผมสีน้ำเงินอมม่วงยาวถึงสะโพกสะบัดไหวตามสายลม
ปีกบางใสมีลวดลายที่ทอแสงระยิบระยับในความมืดขยับตามบทเพลง
ไร้เนื้อร้องแผ่วเบาที่ริมฝีปากแตะแต้มด้วยสีฟ้าจางๆ ขยับขาน ดวงตา
สีทองอร่ามจับจ้องอยู่ที่รัตเกล้ามีธริลประดับไพลินที่ประคองอยู่ด้วย

สองมือขาวซีดอย่างครุ่นคิด

บนฟากฟ้ามีแสงสว่างจากดวงดาวนับหมื่นแสน เบื้องล่างบนผืนดิน ได้เงาไม้ และขุนเขามีแสงสว่างจากหน้าต่างบ้านเรือนละลานตา แม้ไม่ได้มองเห็นกับตา แต่เพียงหลับตาลงนางก็รู้สึกได้...

ความทุกข์ของพวกเขา ความสุข ความเศร้า เสียงหัวเราะ มิตรภาพ ความเปลี่ยวเหงา

ไม่ว่าจะความรู้สึกใดของใคร หากนางปรารถนาจะรู้แล้ว นางย่อมได้รับคำตอบที่ต้องการเสมอ

นางคือหัวใจ คือแกนกลาง และราชินีแห่งเผ่าพันธุ์ภูตรัตติกาล

ราชินีชีนาเดีย ราชินีผู้ได้รับพรให้อยู่นอกกฎเกณฑ์ดั้งเดิมทุกประการ ตั้งแต่การจับคู่ข้ามเผ่าไปจนถึงการกลับมาจากความตาย และยุคสมัยของนางยาวนานนับพันปีโดยปราศจากคู่ครองหรือทายาทสายตรง

แต่เวลาของนางไม่ใช่ชั่วโมงวันคืน จวบเคลื่อนใกล้เข้ามาแล้ว

ลำนํ้าในอากาศบอกนางเช่นนั้น เช่นเดียวกับแสงดาวบนฟากฟ้า และนาฬิกาไร้รูปที่ไม่มีใครเห็น ราชินีภูตตราตรึงมือของตนซึ่งมีตราประทับคู่ครองสีซีดจางขึ้นจุ่มพิตอย่างโหยหา และแม้เขาจะไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว เพียงหลับตาลงนางก็ยังจินตนาการรอยยิ้มของเขาอยู่

“ถึงเวลาแล้วสินะ...ไอรอส...ข้าปล่อยให้เจ้ารอมานานเกินไปแล้ว แต่ว่า...ได้โปรดอดทนอีกนิดเถอะนะ ยอดรักของข้า ข้ายังเหลือภารกิจสำคัญอยู่อีกอย่างหนึ่ง”

ริมฝีปากได้รูปของราชินีภูตคลี่แยมเป็นรอยยิ้ม สองมือยกรัดเกล้าขึ้นสวมอีกครั้ง ความอ่อนไหวใดๆ ที่ปรากฏเมื่อนางอยู่เพียงลำพังซึ่มลึกลงไปในหัวใจ ร่างงามยืดยาวตรงกลับเป็นราชินีผู้ทรงนางอีกครั้ง เรียวกา ขยับก้าวอย่างอย่างมั่นคงกลับเข้าไปด้านในวังราตรีเพื่อเริ่มต้นภารกิจ

สุดท้าย

เตรียมพร้อมหัวใจดวงใหม่ ราชนี้องค์ใหม่ที่จะเป็นเสาหลักของ
บัลลังก์รัตนกาล

“มิลิเทียม...เวลาของเจ้ามาถึงแล้ว เด็กน้อยของข้าเอ๋ย”

เช้าวันใหม่ในดินแดนฟาเรียนูล่าของกฏราตรีเจียบสงัดและ
มืดสนิท ชาวกฏแห่งความมืดต่างหลับไหลเอาแรงกันเกือบหมดสิ้น มี
เพียงกฏโซคไม่ตีบางตนเท่านั้นที่ต้องเข้ากะลาดตระเวนและเฝ้ายาม
จึงไม่อาจเข้าสู่ห้วงนิทราไปตามหาฝันดีของตนได้

“ฮ้าว...ข้าละเกลียดจริงเลย ยามกะเช้าเนี่ย อากาศดีแบบนี้เหมาะ
กับนอนตีพุงแท้ๆ” กฏหนุ่มตนหนึ่งบ่น เขายกมือเกาโคนหูที่อยู่ใต้หมวก
เกราะสีเงิน หอกคมวาววางพาดไว้กับข้อพับแขนอีกข้าง

กฏหญิงผมสีฟ้าสั้นกุดสวมเกราะหนักทั้งตัวพยักหน้าสรวนหัวาก
ชาวलयดวงดาวแปดแฉกเป็นเชิงเห็นด้วย “ชาย ข้าเห็นด้วยสุดๆ แต่
ว่านะ ชาวิล เป็นยามเฝ้าคลังห้องเครื่องแบบนี้ยังดีกว่าไปเฝ้าหอสมุด
เป็นไหนๆ”

“อ้อ...อย่าพูดให้ข้าเสียเวลาเลย ออร์มา ข้ายังจำได้อยู่เลยว่าท่าน
บรรณารักษ์เซรินจิกหัวให้ข้าช่วยหาแว่นตาอ่านหนังสือของท่านเสียอา
ข้าละคิดถึงท่านครูชขึ้นมากับใจเลย”

กฏสาวไหล่ตกลู “นั่นสิ แต่เดิมใครๆ ก็กลัวองครักษ์เงา แต่ตอนนี้
ข้ายอมรับว่าคิดถึงเขาจับจิตเลย”

“ใช่嘛...อย่างน้อยตอนเขายังทำงานที่นี้ฝ่าบาทก็มีเหยื่อขาประจำ
ให้รังแก ท่านเซรินก็มีคนให้เรียกใช้แรงงานทาส” กฏหนุ่มถอนหายใจ
หลายเอือกเมื่อนึกถึงชายหนุ่มคนดังกล่าว

เมื่อสิบกว่าปีก่อนครูช คาเดอร็อลอน อดีตพ่อมดชาวนครมนตรา

แอตเทียน่า หนึ่งในนักโทษคดีอุกฉกรรจ์เคยทำงานเป็นองครักษ์เงาขึ้นตรงกับองค์ราชินีอยู่สามปี หลังเหตุการณ์คอนวิคต์ มูน ชายหนุ่มปากหนักคนนั้นฉีกตัวเองลงในดาบศิลาจันทราเพื่อรอคอยการกลับมาของคนรักในดาบคู่แฝดที่พังทลาย รออยู่ถึงเก้าปี เขาถึงได้กลับมาพบกับเธออีกครั้ง

ปัจจุบันมนุษย์หน้าไร้อารมณ์คนนั้นก็ยังคงอยู่ดีมีสุขกับภรรยาสาวสวยที่ตนรอคอยมานาน และมีน้ำใจพอรับงานจากราชินีเป็นครั้งคราว แต่ไม่ต้องกลายเป็นเครื่องเล่นส่วนตัวของนางอีกแล้ว

“หลังท่านครุชจากไปคนที่ลำบากที่สุดก็ไม่เชิงว่าเป็นพวกเรานะ ในเมื่อเรามีตัวป่วนใหม่เข้ามาในฟาเรียนูล่า คนเดือดร้อนเลยกลายเป็นคนอื่น” ภูตหญิงว่าพลางยิ้มหวานขัดกับเนื้อหา ในเมื่อ ‘ตัวป่วน’ ที่ว่าเป็นบุคคลที่ใครๆ ก็ต่างเอ็นดู

“ฮ่าๆ นั่นสิ แต่เป็นตัวยุ่งที่ทุกคนยิ่งกว่ายินดีต้อนรับเสียอีก เรื่องความแสบนี่สงสัยถ่ายทอดกันทางพันธุกรรมจริง ตั้งแต่องค์ราชินี ท่านคาเรีย...เอ๊ย! ท่านวาเทีย แล้วก็มาถึงท่านมิสเทีย” ยามหนุ่มสาธยายวงศ์วานว่านเครือของเจ้านาย และแอบยกมือป้องปากกระซิบเสริมว่า “ข้าได้ยินมาว่า ท่านเซลเทีย พี่ชายฝาแฝดของท่านมิสเทียเป็นเด็กน่ารักอ่อนโยน”

“หืม?” ออร์มาแบ่ปากอย่างไม่อยากเชื่อ “แต่ข้าไม่ค่อยเห็นเขาแบบนี้”

“ท่านเซลเทียฝึกฝนเป็นนักดาบมนตราอยู่ที่แดนนักรบจิลฟาน หลังๆ ยุ่งมากเลยแะมาแค่ที่วัง ไม่ได้เดินเล่นเยอะ แล้วยิ่งกว่านั้นนะ เรายังมีรายสุดท้ายที่ได้ยินว่าไม่เหมือนกับพี่น้องคนไหนสุดๆ” ภูตหนุ่มที่เคยรักษากรณีภายในปราสาทเริ่มนิทหาย่างออกรส “น้องสุดท้องของสามพี่น้อง ท่านโรเทีย ได้ยินว่าเป็นคนเจียบๆ เรียบร้อย เชื้อยชาละ ไม่

น่าเป็นไปได้เลยใช่ไหมล่ะ”

“จริง ความแสบมันจะฝ่อหายไปนี่ไม่น่าเป็นไปได้”

บทสนทนาขององค์กรรักษาคัลลังก์เครื่องกะเข้าวันนี้ไม่พ้นจากหัวใจของร่างหนึ่งที่นั่งอยู่บนหลังคาปูกระเบื้องดินเผาสีน้ำเงินเข้ม ในความมืดดวงตาของเธอเรืองแสงเป็นสีทองอร่าม พันขาวที่มีเขี้ยวเสน่ห์หัดเจน ขบเคี้ยววัตถุในห่อกระดาษสีสดไล่และพอยลสีเงินดังกรุบๆ

“อันนินทาจากเลเหมือนเทน้า ฟังไปก็เท่านั้นละ” เสียงใสแต่กดให้แผ่วเบาเอ่ยกับตนเอง เธอยกมือขวาชูขึ้นเช็ดริมฝีปาก แล้วกัดขมในมืออีกกรว่มหนึ่ง “แต่พวกนายเข้าใจผิดแล้ว เจียบ เรียบร้อย เชื้อยซามันแค่เปลือกนอกของเจ้าหนูหัวส้มเท่านั้นแหละ มันซ่อนคมเก่ง ที่จริงร้ายกว่าฉันอีก โอ๊ะ...หมดชะแล้ว”

สาวน้อยในความมืดลุกขึ้นปัดชุดกระโปรงสั้น เธอไม่กลัวโป๊เนื่องด้วยสวมกางเกงรัดรูปทะมัดทะแมงไว้ด้านใน เธอปิดตัวไล่ความปวดเมื่อยก่อนจะยกนิ้วที่ยังมีคราบขนมติดขึ้นเลียเก็บขนมงวดสุดท้าย

รสขมนิดๆ แต่นุ่มเนียนและหวานละมุนในลำคอเช่นนี้สุดยอดเยี่ยมเหลือเกิน

สงสัยคงจะหยุดแค่โควตาคืนละแห่งไม่ได้เสียแล้ว

คิดพลางสาวน้อยก็แลบลิ้นเลียริมฝีปาก ย่องไปทางชายคาหลังคาคัลลังเจียบๆ เธอจำได้หมดว่าตรงไหนคือคานไม้ ตรงไหนมีหน้าต่าง ตรงไหนมีช่องระบายอากาศ เธอรู้แม้กระทั่งช่วงเวลา किคนจากห้องเครื่องจะเข้ามาเบิกวัตถุดิบ และช่วงเวลาที่ยามจะเดินวนมาสำรวจอีกด้าน

“ขอรีบไปอีกชั้นแล้วกันนะ” เธอเอ่ยอย่างเรีงรี้น แล้วหายแวบเข้าไปทางช่องระบายอากาศที่ผู้ใหญ่ตัวโตคงมุดเข้าไปไม่ได้ แต่เธอยังเป็นเด็กว่างเพรียวบางเข้าไปได้สบาย

ขณะที่โจรร้ายมุดเข้าไปในคลังสมบัติบริโภคได้ ยามทั้งสองก็ยังคงกันอย่างออกรส แน่ใจว่าทั้งคู่ยังสอดส่ายสายตาระวังภัยตามปกติ พวกเขาไม่ได้กระเจอก เพียงแต่ไม่คาดว่าจะมีคนรู้แถวดีถึงขนาดวัดกันเป็นวินาทีได้เท่านั้นเอง

ชาวล้อมหั้วมุมคลังฝั่งตะวันตกที่ตนรับผิดชอบ แล้วเริ่มไม่ต่อเนื่อง เห็นว่าทุกอย่างยังเป็นปกติ “แล้วกันนะ คนที่ลำบากที่สุดหลังท่านมิสเทียย้ายมาอยู่ที่นี้เป็นทางการก็คงไม่พ้นสององค์กรฯ ท่านเคซ่ากับคีน่า ท่านคีน่าแต่งงานมีคู่ครองแล้ว เลยมีคนช่วยแบ่งเบาภาระบ้าง แต่ท่านเคซ่านี้รับเลอะมาตลอด”

“จะว่าไปเคยได้ยินมานิดหน่อยว่า ท่านมิสเทียประกาศไว้ว่าจะล้มท่านเคซ่าแล้วยึดตำแหน่งยอดองค์กรฯ มาเองนี่นา”

“ใช่ๆ แต่คิดดูสิ...ไม่มีทางหรอก” ภูตหนุ่มหัวเราะลงลูกคอ

“อีกร้อยหรือห้าร้อยปีก็ไม่มีหวัง...สงสารท่านเคซ่าเนอะ” ภูตสาวสับสนุน

“อ้อ งานเยอะจะตายอยู่แล้วยังต้องมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กอีก...”

“ใช่ใหม่ละ...ข้า่นาสงสารออกจะตาย”

“อืม ซ้าย” “นั่นสินะ” สองผู้เฝ้ายามพยักหน้าเห็นด้วย แล้วจึงนึกได้ว่าเสียงที่เอ่ยประโยคเมื่อครู่ไม่ใช่ของคู่สนทนาตน แต่เป็นบุคคลที่สาม และควรเสริมว่าเป็นบุคคลที่เพิ่งถูกพาดพิงเสียด้วย

ด้วยความสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร เคซ่า หัวหน่ององค์กรฯ สูงค่าศิระภูตราตรีส่วนใหญ่โดยไม่จำเป็นต้องบินขึ้นจากพื้นด้วยซ้ำ ภูตราตรีตั้งฉายาเขาว่า ‘โดมอนดีเฟนเดอร์’ ปรากฏามีชีวิตที่แข็งแกร่งประหนึ่งเพชร แต่เหล่าองค์กรฯ ซึ่งต้องรับการฝึกฝนจากเขาแอบเรียกอาจารย์สุดโหดกันเองว่า ‘โดมอนดีเฟนเดอร์’ ผู้พิทักษ์ปีศาจ

เส้นผมสีดำของเคซ่ายาวระต้นคอตัดกับผิวและหน้ากากสีขาว

ลายเส้นขนนกพลิ้วพราย เขายังไม่มีคู่ครอง และแม้จะเป็นญาติบ้าน แต่ก็มีคะแนนนิยมในหมู่สาวน้อยใหญ่สูงลิ่ว

เวลานี้ยามทั้งสองตนได้แต่กลืนน้ำลายเอือกเมื่อดวงตาคนปลานหลังหน้ากากมุงตรงมาที่พวกเขา แม้อยู่ในชุดนอนสีขาวยาวเนื้อเบาสบาย ไม่พกอาวุธใดๆ เคซาก็ยังแผ้วถางสัณตรายออกมาจากทุกองศา

ใครๆ ที่เคยฝึกกับเขามาก่อนมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่า ภูตหนุ่มกำลังฉุน...

“เอาเวลางานมานินทาผู้บังคับบัญชาแบบนี้ ยอยากถูกย้ายไปทำงานที่ห้องสมุดหรือท้องพระโรงโซโซใหม่” เคซ่ายกมือกอดอก เสียงทุ้มที่คล้ายเพลงประสานสูงต่ำเป็นหนึ่งเดียวไม่ปิดบังการข่มขู่

เซกัลกับออร์มาแทบจะตัวหด “ขอภัยด้วยครับ” “ยกโทษให้ข้าด้วยค่ะ”

เคซ่ายกหน้ามองท้องพระคลังห้องเครื่อง มือเท้าสะเอวขณะที่เอ่ยส่งๆ ว่า “ข้าไม่ถือหรอก แค่อยากให้พวกเจ้าระวังมากกว่านี้ ปล่อยให้โจรตัวแสบลอบย่นวลได้อย่างไร”

“หือ??” สองยามประสานเสียง

องครักษ์ภูตผมดำสะบัดปีกตรงไปที่ประตูไม้สีชาวมฟ้าบานใหญ่สูงท่วมศีรษะ เขาตวัดฝ่ามืออาบมนตราซึ่งทำหน้าที่ต่างกฤตเจที่บานประตูเพียงครั้งเดียว ประตูบานใหญ่ก็เปิดออก ปล่อยให้เขาเดินนำยามที่งุนงงสองคนเข้าไปข้างในได้อย่างสบาย

ท้องพระคลังห้องเครื่อง เพียงซีกก็บอกชัดแล้วว่าคลังแห่งนี้มีไว้เพื่อเก็บวัตถุดิบปรุงอาหารต่างๆ ที่จะขึ้นโต๊ะเสวย หรือเข้าสู่ห้องเครื่องในวังราตรี เป็นอาหารของเหล่าบุคคลสำคัญตั้งแต่ขุนนางชั้นผู้น้อยชั้นผู้ใหญ่ ไปจนถึงราชินี

ซ้ายมือของเคซ่าเต็มไปด้วยถังใส่ผลไม้สด บ้างก็สุกพร้อม

รับประทานแล้ว บ้างก็ยังต้องรออีกเป็นเดือนๆ ถัดไปอีกนิดเป็นลังของ
แห้ง และสินค้าอาหารจากฟิรเจีย หรือไม่กี่ของจากแดนมนุษย์ สีสัน
ละลานตาและกลิ่นอายสะอาดสะอ้านของเวทมนตร์รักษาสภาพและ
อุณหภูมิกระจายตัวอยู่ในอากาศ

แม้ไม่มีร่องรอยโอมนตราใดๆ ทั้งไว้เบื้องหลัง เขาก็รู้ตัวคนร้ายดี
เขาเดินดูๆ เข้าไปที่ลังส้ม ความมือหาร่างอู่นๆ ของยักษ์หนวดแสบที่สอน
ไม่รู้จักจำ แต่คราวนี้เธอไม่ได้คิดซ่อนอยู่ในกองผลส้ม เขาเดินเลยไปที่ลัง
แอปเปิล แพร์ และแอปปริคอต เธอไม่ได้อยู่ที่นั่นเช่นกัน

สายตาของเข่าพุ่งไปที่เป้าหมายใหม่ทันที สูดดมห้องคลังเขาจำ
ได้แม่นยำเป็นที่เก็บขนมหายาก นำเข้าจากแดนมนุษย์อย่างลับๆ ใช้แค่
ในเมนูพิเศษเท่านั้น

ตู้ ชั้นวางของ และกล่องลังไม้ดูเรียบร้อยไม่มีที่ติ

“ท่านเคซ่า?” ยามทั้งสองคนเริ่มกังวล เมื่อเห็นว่าท่าทางท่านเคซ่า
จะหวาดระแวงมากไปจนเป็นโรคประสาททั้งที่อายุยังไม่เข้าวัยชรา งาน
ที่เลี้ยงเด็กคงหนักหนาสาหัสเกินไปสำหรับเขาจริงๆ

เคซ่าหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาหันหลัง
กลับแต่สายไปเสียแล้ว

“ว้าย!” ภูตสาวที่ยืนรออยู่หน้าประตูถูกผลึกหน้าต่างเข้ามาใน
คลัง ชนภูตหนุ่มโกล่เข้าไปในชั้นวางกะหล่ำปลีหัวอ้วนๆ หล่นกระจาย
กลิ้งเต็มห้อง

ปัง!

ประตูใหญ่และหน้าต่างโดยรอบปิดลงทั้งหมด แสงสีฟ้าเจิดจ้าของ
มนตราวิ้งรอบประตูหน้าต่างทุกบาน และร่องรอยทุกรางเซนต์ิเมตร

“อะไรกันนี่” ออร์ม่าตะตะประตูแล้วรีบดึงตัวกลับมาแทบไม่ทันเมื่อ
ถูกเวทมนตร์ผนึกซอร์ตเข้าให้จนมือชา

“คาถาผนึกดาวสามแฉก บวกธาตุสายฟ้า” เคซาจะบายลมหายใจออกมา พยายามบังคับตัวเองให้สงบลง แต่แล้วความอดทนของเขาก็ถูกบั่นทอนเมื่อเสียงหัวเราะใสแจ้วราวกับระฆังแก้วดังขึ้นจากบนหลังคา

กระดาศีแผ่นหนึ่งทิ้งตัวลงมาจากช่องว่างบนหลังคาที่ถูกปิดในพริบตา

บนห่อกระดาศีแดงสะดุดตาเขียนไว้ว่า ‘มอลเฟน ช็อกโกแลต มิตรในศตวรรษ 90% นุ่มนวลดุจจราตรี เข้มแข็งดั่งสายฟ้า เริ่มประกอบการตั้งแต่มื้อเที่ยงเมืองลาลาเบล ดินแดนแห่งรสชาติ’ ทว่าประเด็นหลักไม่ใช่ห่อขนมด้านหน้าแต่เป็นสิ่งที่อยู่ด้านหลัง

ด้านในห่อกระดาศีแดงที่คงเคยเป็นสี่ขาวสะอาด บัดนี้ปรากฏรูปภาพลายดินสอเส้นห่วยๆ วาดเป็นภูตผมหุ้มหน้ากากลายขนนก กำลังร้องไห้ ในช่องคำพูดมีลายมือคดๆ เขียนพากย์ว่า ‘ข้าขอโทษนะ ท่านหญิงผู้เลอเลิศ โปรดอภัยและเหยียบข้าจมดิน แล้วป้อนช็อกโกแลตแสนอร่อยให้ข้าสักคำเถิด กระซิก กระซิก’

แกรบ!

มือใหญ่ขยำกระดาศี รังสีอาฆาตแผ่ขยายออกจากร่าง เคซา หนึ่งในสององครักษ์ราชินีถลึงตาราวกับว่าจะมองผ่านหลังคาขึ้นไปได้โดยไม่ใช้เวทมนตร์ แล้วตะโกนชื่อคนร้ายหาประจำและโจรตัวจริงออกมาอย่างเหลืออด

“มิสเทีย!!!”

1

เจ้าหญิง เจ้าปัญหา



ตลาดกลางคืนของเมืองท่าใหญ่ฟิวมาคลาลำไปด้วยผู้คน
มากหน้าหลายตาจากทั่วทวีปซาเรีย นักรบร่างใหญ่สะพายดาบเล่มเบ้ม
เดินไปชนแก้วเบียร์กับสาวแกร่งในเครื่องแบบทหาร แสงไฟมณฑราหลาก
สีจากทั้งไฟถนนและตะเกียงขนาดเล็กกว่าที่ติดอยู่ตามร้านรวงกับ
แสงลอย เมื่อประกอบกับเสียงบรรเลงดนตรีพื้นเมืองจากร้านอาหาร
หัวมุมถนนช่วยเสริมบรรยากาศผ่อนคลายในเวลาหลังเลิกงานได้ดียิ่ง

“แพงจังเลย! ลดให้อีกหน่อยไม่ได้หรอลุง สงสารเด็กตาดำๆ
บ้างเถอะ”

เสียงใสแจ้วน่าฟังของสาวน้อยเรียกให้ผู้คนรอบข้างในตลาด
กลางคืนหันมามองแผงขายผลไม้หายากจากแดนไกลกันพื้พื้ หลาย
คนสนใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อสังเกตว่า สาวน้อยที่ยืนทำอะเอวอยู่ตรงนั้นสวม
ชุดกระโปรงสั้นตัวสวยที่ไม่มีทางหาได้ทั่วไปเป็นอันขาด ข้างร่างเล็กมี

ร่างสูงของผู้ใหญ่อีกสองร่างในเสื้อคลุมสีตุ่นๆ ที่ทำท่าเหมือนอยากจะมีคนเข้าไปหลบหลังต้นไม้เหลือเกินแต่ก็ทำไม่ได้

“น่ากลัวจะเป็นคุณหนูบ้านรวยจากที่ไหนสักแห่ง ถึงได้มีบอดีการ์ดด้วย” ไฉนหนุ่มเฝ้าหน้าร้านเครื่องประดับข้างๆ คิดในใจพยายายามเอนตัวมองทะลุผ่านผ้าไม้ไผ่กันห้องเพื่อแอบดูหน้าสาวน้อยเสียใจคนนั้น

แม้คุณตันสวมเสื้อคลุมตัวสั้นสีน้ำเงินเข้มแบบมีฮูดปิดหน้าไว้เสียฉิบ จึงเห็นแต่เส้นผมเปียสีทองยาวเหยียดที่ไขว่ออกจากฮูดมายังอกเสื้ออึม...ถึงจะยังไม่ค่อยมีหน้าออกหน้าใจหรือส่วนหัวส่วนโค้งเท่าไร แต่เขากลับบอกเลยว่าอีกไม่กี่ปีข้างหน้าเธอคงจะสวยเฉิดฉายชนิดที่ถ้าโชคดีได้เป็นแฟนคงเอาไปไม่ได้ทั้งชาติ

“ลัดไม่ได้แล้วครับคุณลูกค้า นี่เป็นแอปเปิลเนื้อทองพันธุ์โกลเดนเลดี้เขียวนะ แกรมยังเกรดเอ ไม่มีตำหนิสักนิด” พ่อค้าผลไม้หน้าตาเหมือนหมีมีเคราคำนเติมที่ แม่หนูแกว่าตัวเองเป็นเด็กตาดำๆ แต่กรรมเธอจะบอกได้เลยว่าเขี้ยวลากดินชนิดอยู่ในสายเลือด

“ไร้ตำหนิอะไรกัน นี่ไงผลที่ลุงหยิบมีรอยขีดแมลงวันด้วย ลูกนี่ก็ชำตรงกันชนิดนี้” สาวน้อยไม่ยอมแพ้ ยิ่งเถียงกันนานก็ยิ่งเป็นเป้าสายตาสุดท้ายเจ้าของร้านจึงตัดใจแถมถุงน่วยๆ ให้เธอพวงหนึ่งเพื่อตัดปัญหา

ลูกค้าหน้าเลือดคงยิ้มแฉ่งอย่างน่ารัก คนอื่นอยู่ในองศาที่มองไม่เห็นหน้าเธอ แต่พ่อค้าหน้าหมีถึงกับเงินขึ้นมากะทันหัน

หนุ่มร้านเครื่องประดับถอนหายใจเฮือกโต อีหรอบนี้สาวเจ้าก็คงไปตามทางของเธอ แล้วเขาก็จะไม่มีโอกาสพบเธออีก เสียตายซะมด...

แต่ดูเหมือนว่าโชคชะตาจะปรานี เมื่อทำสวมรองทำนาฏเนื้อดีเดินมาหยุดที่หน้าแผงของเขา มือบางสวมถุงมือสีขาวหยิบสร้อยข้อมือเส้นหนึ่งที่แขวนเหรียญเครื่องรางเทพเจ้าแห่งความมิดขึ้นมามองอย่างสนใจ

หัวใจของคนเฝ้าร้านเดินโครมครามจนลืมนองผู้ติดตามสองคนของเธอเสียสนิท ได้แสงตะเกียงหินมนตรารุ่นใหม่ เขามองเห็นใบหน้าของเธอได้ชัดได้สะดวกดาย

เทพเจ้าขอรับ! เหตุใดชีวิตข้าถึงไม่เคยพานพบสาวน่ารักๆ เช่นนี้มาก่อน

เขาแอบมองเธอเลือกสร้อยข้อมือ เส้นผมเปียยาวสีทองดูเหมือนเส้นไหมละเอียดนุ่มนวลน่าจับ ผิวที่อยู่ใต้แสงไฟถูกอาบเป็นสีทอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าได้แสงตะวันมั่นคงเป็นสีขาวอมชมพูละมุนตา นุ่มวัยสิบหกที่ยังอ่อนหัดเรื่องรักแท้บจะละลายเป็นน้ำเมื่อเห็นดวงตาสีน้ำตาลของลูกคำที่เขาไม่คาดฝัน

หางตาเฉียงขึ้นดูขุ่นๆ แต่มีคิ้วโก่งกับขนตายาวช่วยกล่อมเกล่าให้ดูอ่อนหวานจนละลายตาแทบไม่ได้ จมูกนิดปากหน่อย ริมฝีปากบางเรื่อสีชมพูราวกับตุ๊กตาที่เขาเห็นในร้านใจกลางเมืองใหญ่ที่นานๆ จะได้ไปเยือนสักครั้ง

ขอถอนคำพูดเรื่องหุ่นไม้กระดาน สวยน่ารักขนาดนี้ต่อให้หุ่นยังไม่แข็ง เขาก็ยังอดปลื้มไม่ได้

ลูกคำคนงามหยิบสร้อยข้อมือที่มีสายถักจากไหมชนิดพิเศษเป็นสีดำม่นวาว “พี่ชาย ฉันเอาเส้นนี้แล้วกัน”

ชายหนุ่มยึดตัวตรงรับของมาจากเธอเพื่อห่อใส่ถุงกระดาษแข็งประทับตราและซื้อร้าน ก่อนจะยื่นมือไปรับเงินจากเธออีกครั้ง

เธอรับของไปด้วยสีหน้าพึงพอใจที่ทำให้เขาแทบจะลอยขึ้นจากพื้นจะว่าไปแล้ว เขาควรจะลดราคาให้เธอสิ แม้แต่ทำง้ออะไรอยู่จนเธอจ่ายราคาเต็มมาได้

“หือ? ฉันจ่ายไม่ครบหรอ?”

“อะ...ฮะ เปล่าครับ” เขารีบปฏิเสธแล้วรีบหยิบกบติดผมบางๆ

ประดับดอกไม้เล็กๆ สร้างจากหินสีให้เธอ ถึงค่าคงจะไม่มาก แต่แบบสวยถูกใจสาวชั่วๆ “ของแถม สำหรับคุณลูกค้าที่น่ารักครับ”

เขาเอ่ยทั้งหน้าแดง สาวน้อยยิ้มกว้างทำให้บรรยากาศในร้านเขาแทบจะกลายเป็นสีชมพู “ให้จริงหรือ”

“ครับผม”

“ขอบคุณนะค่ะ” เธอหัวเราะเสียงใส ทำท่าจะชวนเขาคุยต่อ แต่ดันถูกหนึ่งในสองบอดี้การ์ดสะกิดแขนเบาๆ เป็นเชิงเตือน เธอทำหน้าหงิกแล้วค่อยโยกมือลาเขา แล้วก้าวออกจากหน้าร้านเดินไกลออกไปเรื่อยๆ จนลับสายตา

“โคตรน่ารักเลย” หนุ่มน้อยก้าวออกจากหลังร้านแล้วชะเง้อตามไปอย่างเคลิ้มๆ ตอนนั้นเองกิ่งไม้จากต้นไม้ใหญ่เหนือศีรษะเขาก็ตกลงมาใส่หัวจนเขาเห็นดาวลอยเต็มไปหมด

“โอ้ย...สวรค์อย่าลงโทษข้าเลย ข้าจะฝันถึงสาวสวยบ้างไม่ได้หรือไง” ชายหนุ่มคราง หัวรู้ไม่ว่าสิ่งที่ลงโทษเขาไม่ใช่สวรค์ที่ไหน แต่เป็นร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเงามืดของต้นไม้ใหญ่ ดวงตาสีทองคมปลาบหรือลงอย่างไม่พอใจ เขากะระห่มวกคลุมศีรษะแล้วกระโจนลงจากยอดไม้

“อิ๊ๆ ดีจังได้ของแถมทั้งของกินทั้งของสวยๆ เลย” มิสเทียคลอเฟลยิ้มกริ่มพรางกลัดกับอันใหม่เข้ากับเส้นผมของตนอย่างอารมณ์ดี ร่างในเสื้อคลุมทางซ้ายผู้รับหน้าที่อุ้มถุงผลไม้เอาไว้แทนเจ้าของสะกิดหลังเธอเบาๆ

“ท่านมิสเทียขอรับ ในเมื่อได้ของที่ท่านจะเอาไปฝากฝ่าบาทแล้ว เรายีบกกลับไปทีจุดนัดพบเถอะ” ภูตหนุ่มสวมหน้ากากลายปลาในบิตตัวในสายน้ำกระซิบเสียงเกรงๆ ที่ไม่แน่ใจว่า เกรงเธอหรือเกรงเจ้าคนที่นี่

กันไว้ที่จุดนัดพบหน้าอนุสาวรีย์หน้าตาน่าเบื่ออีกแน่

“ข้าเห็นด้วยกับซินอย่างยิ่งเลยคะ” ร่างในเสื้อคลุมอึกgray เวน่า
องครักษ์ขวาของเธอเอ่ยเสียงอ่อน

มิสเทียเบะปากนิดๆ เธอรักองครักษ์ของเธอที่เลือกเองกับมือมาก
ถึงมากที่สุด แต่บางทีก็รู้สึกว่ทั้งสองคนติดโรคน่าเบื่อมาจากเคซ่าแห่งมฯ
ไม่สนุกเลย แค่คิดถึงหมอนั่น มิสเทียก็ยังเดือดปุดๆ ไม่หาย กะอีแค่เรื่อง
เธอจิกของขบเคี้ยวที่จะเป็นของเธออยู่แล้วมากินนิดหน่อยทำเป็นเคื่อง
อุตสาหกรรมรูปวาดขึ้นโบแดงให้ ตาบ้านั่นดันสะเหล่เอาไปฟ้องท่านย่า
จนได้สิทธิ์ลงโทษให้เธอซ้อมเหวี่ยงคทายาวสองพันครั้ง มือไม้พองไปหมด

ใจดำ อ้ามहित! อย่าให้เธอได้เป็นราชินีหลังท่านย่าเกษียณนะ จะ
เหยียบหมอนั่นให้จมดินเลยคอยดู แต่ตอนนี้อุตสาหกรรมอยู่ในย่านค้าขายแล้ว
เธอก็ควรจะสะสมความแค้นไว้ชำระแบบคิดดอกเบี้ยยโหดที่เดียวภายหลัง

“ยังไม่กลับ ขออีกนิดเดี๋ยวน่า ยังไปไม่ถึงเซตร้านเครื่องเขียนเลย
นานๆ ได้ออกมาถึงที่นี่ทีฉันก็อยากจะดูของดีๆ ให้ท่านย่าอีก”

พอสาวน้อยยกท่านย่าขึ้นมาอ้างเท่านั้น ผู้ติดตามก็ได้แต่มองหน้า
กันอย่างไม่วู้จะเถียงอย่างไรดี ราชินีภูตหรือท่านย่าของเจ้าหญิงมิสเทีย
อยู่บนยอดสุดของพีระมิดชาวภูตราตรี เมื่อท่านหลานอยากจะทำใจ
ท่านย่า ใครจะกล้าขัด...

“จะไปไหนอีก...” เสียงเข้มลึกล้ำยเสียงดนตรีประสานดังขึ้น มือ
สององครักษ์ขึ้นขึ้นทันทีเมื่อผู้บังคับบัญชาก้าวฝ่าฝูงชนมาอย่างมั่นคง
สำหรับภูตที่บินเกือบตลอดเวลาทั้งชีวิต เคซ่ายังเสียวว่าสอบผ่านในเรื่อง
ท่าทางการเดินหนักแน่น หลังตรงแนวสง่างามเหมือนนักล้าที่ทำให้มนุษย์
บางคนยังรู้สึกเกรงใจ

“ชื่อของยังไม่เสร็จ” ท่าที่ร่าเริงน่ารักปนขนๆ ของเจ้าหญิงดังขึ้น
มาทันที เมื่อไม้เท้าไม้เฒาเดินเข้ามาในระยะมองเห็น

“แล้วภารกิจเป็นยังไงบ้าง” คูกรณีไม่นำพากับสีหน้าหรือเหตุผลของเธอ เขาถูกมอบหมายจากราชนิให้ ‘ไม่ตามใจ’ เธอหากไม่มีเหตุผลและกรอบเหตุผลที่ดีของภุตหนุ่มตามมาก็ช่างคับแคบจนมิสเทียแข็งจิต

ปึก! มิสเทียผลักห่อผ้าขนาดย่อมในมือให้เขา เคซาลอบเปิดดูและเห็นตลับเครื่องหอมสกัดจากศิลาเพลิงอันงดงามสมบูรณ์อยู่ข้างใน เขาส่งเสียง ‘อืม’ อย่างที่พออ่านได้ว่าเป็นเสียงอุทานเมื่อเธอทำได้ดีเกินคาด แล้วส่งของคืนให้

“ดีมาก แต่ไม่มีเวลาเถลไถลแล้ว รีบไปส่งมอบของให้ท่านบาโรนที่ฟิริเจีย แล้วกลับบ้านเถอะ”

แม้มิสเทียจะหน้าบุดเป็นก้นลิง เคซาก็ยังทำเหมือนไม่สะทกสะท้าน ผิดกับสมัยเธออายุสักหกเจ็ดขวบที่เขาคิดจะเป็นพี่ชายที่อบอุ่นอ่อนโยนจนมิสเทียเคยเอาไปไม่ให้น่านพ่อของเธอฟังว่า เธอไม่เกียจถ้าจะมีลุงเคซ่าเป็นเจ้าบ่าว (พ่อช็อกมาก สั่งห้ามเคซ่ามาเยี่ยมบ้านสามเดือน) ตอนนี้นะหรือ ขอดอนคำพูด!

สักวันเธอจะล้มเขา แล้วยึดตำแหน่งยอดองครักษ์มาได้

แต่ตอนนี้เส้นทางยังอีกยาวไกล เธอยังไม่ถือว่ารับตำแหน่งว่าที่ราชินีอย่างเป็นทางการด้วยซ้ำไป แต่ก็อีกไม่นานหรอก ไม่นานเกินรอแน่ๆ มิสเทียกำมือแน่นแล้วจึงอำปากร่ายคาถา พาตัวเองและผู้โดยสารทั้งที่เธอยินดีและไม่ยินดีต้อนรับไปยังที่หมาย

ราชินีภุตราตรี เป็นหัวใจของเผ่าพันธุ์ภุตรัตติกาลเหมือนกับราชินีผึ้ง นางเป็นผู้ควบคุมเครือข่ายการสื่อสารทางจิตขนาดใหญ่ และกุมอำนาจเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ทั้งด้านการปกครองและการเป็นศูนย์รวมจิตใจ

ตัวตนของราชินีมีผลโดยตรงกับการดำรงเผ่าพันธุ์ภุต ขาดราชินีไป

ภูตราชินีจะอ่อนพลังลงจนตกอยู่ในอันตรายจากโลกภายนอก เพราะอย่างนั้นการคัดเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งจึงกระทำอย่างระมัดระวังและถี่ถ้วน

คุณสมบัติเบื้องต้นเปิดให้เฉพาะทายาทเพศหญิงสายตรงจากราชินีองค์ปัจจุบันเท่านั้น และจะมีเพียงคนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งคน ทายาทราชินีที่จะรับตำแหน่งว่าที่ผู้นำก็ต้องรับการทดสอบพิเศษที่ขนานนามกันว่า ‘บททดสอบมงกุฎสินีล’

ก่อนจะเข้าสู่การทดสอบชิงมงกุฎ ทายาทราชินีจะต้องผ่านการทดสอบเบื้องต้นที่เรียกว่า ‘การไหว้วานแห่งพิริเจีย’ เสียก่อน ชื่อฟังดูหูแต่แท้จริงแล้วเนื้อหาภารกิจก็คือ การสะสมแต้มโดยรับเอาภารกิจหรือคำไหว้วานจากผู้นำชาวภูตเผ่าอื่นๆ ในแคว้นพิริเจียจนครบทั้งสิบเผ่าสิบธาตุ

บางครั้งภารกิจก็ง่ายแสนง่าย ยืนร้องเพลง ทิวสนเขียวชอุ่ม เสียสามรอบก็ผ่าน แต่บางครั้งเจอบอกให้เข้าถึงกับโดนขอให้ไปบุกรังสัตว์ประหลาดเพื่อดึงเอาขนสามเส้นกลับมาส่งก็มี เทียบกับรายการพิลึกๆ ทั้งหมดแล้ว ภารกิจล่าสุดของมิสเทีย การตามตลับยาของผู้เฒ่าอันนี้ บาโรนกลับมาจากมือมนุษย์ถือเป็นเรื่องง่ายไปเลย ยกเว้นแค่ตอนต่อราคา นายหน้าที่สมาคมนักล่าสมบัติที่พบวันนี้หน้าเลือดเป็นประวัติการณ์ แต่สุดท้ายเธอก็ชนะ ต่อราคาลงมาเป็นที่พอใจได้สำเร็จ

“ดีที่ไม่มีปัญหามาให้กลุ่มทีหลัง” มิสเทียเหยียดแขนออกไปจนสุด สองมือประกอการ์ดโลหะสีเงินมันปลาบที่มีตราประจำตนของผู้เฒ่าพิริเจียประทับไว้แล้วแปดในสิบท่าน

เหลืออีกนิดเดียว แล้วเธอก็จะก้าวเข้าสู่บททดสอบที่รอคอยมานาน มิสเทียหลับตาลงแล้วย้อนนึกถึงวันที่ท่านย่าเปรยถึงตำแหน่งราชินีเป็นครั้งแรก ตอนนั้นเธอเพิ่งจะอายุครบเจ็ดขวบ ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านึกว่าการเป็นราชินีหมายถึงการได้แต่งตัวสวย และเป็นที่รักของทุกคน จนขอให้ใครทำอะไรก็ไม่มีทางถูกปฏิเสธ

ราชีนีชีนาเดียในวันนั้นเพียงยิ้มหวาน แล้วบอกเธอว่า ‘สิทธิพิเศษ มักจะมาพร้อมกับความรับผิดชอบนะหลานรักของย่า ดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมหวานก็ย่อมล่อหมีแมลงเข้าใกล้’

‘เหมือนกับเวลาที่มีห้องส่วนตัว ก็ต้องดูแลให้ไหมคะ’ ตัวเธอในอดีตสรุปไว้ เรียกเสียงหัวเราะจากราชีนีได้หลายนาทีก และจวบจนทุกวันนี้ มิสเทียก็ยังคิดว่าการเปรียบเทียบที่ว่ายังชัดเจนดีทีเดียว เธอไม่ชอบคิดอะไรยุ่งยาก เรื่องปวดสมองยกให้เชลเทีย พ่อน้องชายคนเก่งรับไปดีกว่า

นาฬิกาคุคุสีขาวแคะสลักไม้ฟู่ฟู่แต่สะดุดตาด้วยลวดลายเพนต์ด้วยมือบนผนังสีครีมเพ็งชี้บอกเวลาตีสาม สำหรับภูตราตรีแล้วก็ยังไม่ตึกนัก มิสเทียกลิ้งตัวหวังจะนอนเล่นอีกหน่อยแล้วค่อยไปอาบน้ำเข้านอนอย่างจริงจัง แต่ดันถูกอะไรเย็นๆ ในกระเป๋ากระโปรงที่ม้วนเข้าเสื้อก่อน

“อะไรเนี่ย” เด็กหญิงดันร่างขึ้นล้วงกระเป๋า แล้วจึงถึงบางอ้อว่าของชิ้นที่ว่าคือ สร้อยข้อมือเครื่องรางเทพเจ้าแห่งความมืดที่เธอซื้อจากตลาดนั่นเอง

มิสเทียก็นึกตนเองขึ้นมา “น่าจะซื้อสีอื่นมาจะได้ยกให้เชลหรือคนอื่น”

ปากบ่นอุบ แต่ใจก็รู้ว่า ที่สายสร้อยข้อมือเป็นเชือกไหมสีดำก็เพราะเธอคิดถึงไอ้ลุงไม่รักคนหนึ่งอยู่นะสิ ได้ยินว่าใกล้ถึงวันเกิดเขาแล้ว ถึงได้หลงใจอ่อนซื้อของให้ซะได้

“เอาไปขายต่อเทพเจ้าจะโกรธไหมนะ...” มิสเทียพิมพ์ำ วางสร้อยข้อมือเส้นนั้นลงบนโต๊ะข้างหัวเตียงพร้อมกับกองของรกๆ อื่นๆ อย่างไม่ใส่ใจนัก เธอนอนคว่ำหน้าอยู่นาน แล้วค่อยขยับตัวลุกขึ้นหยิบสร้อยข้อมือเครื่องรางคุณภาพดีคุ้มราคาค่างวดไปหย่อนลงในกล่องกระดาษสีทองเล็กๆ ที่เธอเผลอซื้อมาตอนกลับไปโคลฟคราวก่อน แล้ววางส่งๆ ไว้

บนโต๊ะเขียนหนังสือ

มีสเทียอ่อนลมหายใจออกแรงๆ ที่หนึ่งแล้วค่อยควานหารองเท้า
ที่เตะทิ้งไว้แถวๆ ปลายเตียงมาสวม

ก็แค่ผลอจริงๆ...จะกล่่องหรือจะของขวัญ แต่ไหนๆ ก็ผลอมาถึง
ขนาดนี้แล้ว ให้อ้อไปเถอะ ถือเสียว่า ‘ผลอ’ อีกทีก็ไม่น่าจะมีปัญหา

2

ยอดองครักษ์ คู่ปรับเจ้าหญิง



‘เคซ่า...รู้จักลูกฉันไว้สิ นีมีสเทียบกับเซลเทีย’

จากวันนั้นมาถึงวันนี้ เวลาก็ล่วงเลยมาสิบสองปีแล้ว เคซ่าอดได้
ปลายนิ้วกับภาพของเด็กน้อยสองคนวัยสองขวบแก้มยุ้ยน่าหยิกไม่ได้
ลูกฝาแฝดของท่านวราเทียเป็นขวัญตาขวัญใจของใครต่อใครทั่วไปหมด
เห่อกันถ้วนหน้าไม่ว่าจะญาติหรือมนุษย์

เขาวางกรอบรูปเล็กไว้ที่เดิมในห้องนั่งเล่นของราชินีภูตรัตรี แล้ว
ค่อยสาวเท้าช้าๆ เข้าไปยังเขตอุทยานส่วนพระองค์ตามลำพัง

ในศาลาหินล้อมรอบด้วยพรรณไม้ที่กำลังออกดอกงดงาม ราชินี
ชีนาเดียพลิกหนังสือเล่มหนึ่งอย่างช้าๆ ภาพรางๆ ของความทรงจำที่
เก็บไว้ภายในหน้ากระดาดขไลดแล่นอยู่กลางอากาศ เคซ่าเผลอย่นจมูก
เมื่อภาพมิสเทียวัยแปดขวบวิ่งผ่านหน้าเขาไป อะไรก็น่ารักดี ยกเว้นแต่
เธอเอาเสื้อคลุมพิธีการของเขาไปสวมเล่นเกมโจรสลัดกับน้องชาย...

เขามั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เกลียดเด็ก และไม่ใช่ว่าประเภทที่เด็กจะเกลียด แต่ไม่รู้ทำไมตั้งแต่เขาประลองอย่างจริงจังกับมิสเทียเมื่อปีสองปีก่อน เขากลับเป็นฝ่ายถูกเกลียดเสียได้ จนตอนนี้ภูตหนุ่มก็ยังไม่เข้าใจว่าตนทำอะไรผิด แต่ในเมื่อเธอแรงใส่เขามา เขาก็แรงกลับตามหน้าที่อาจารย์จำเป็น สุดท้ายจึงลามปามใหญ่โตมาเป็นความสัมพันธ์ไม่เบื่อบໍ่เมาแปลกๆ อย่างทุกวันนี้

ถึงไม่อยากยอมรับ แต่เขาก็คิดถึงช่วงที่มิสเทียยังน่ารักกับเขาอยู่บ่อยๆ อดีตผ่านเลยไปแล้ว ไม่หวนกลับมาดูสายน้ำ เอ้อ...

“เวลาผ่านไปเร็วมากเลยนะ เคซ่า” ราชินีเปรยและปิดหนังสือลงวางข้างกาย มือแตะที่น้ํางบนแนวม้าหินยาวไล่ระดับข้างกายเป็นเชิงเชื้อเชิญให้เขานั่ง

“พะย่ะค่ะ...ผ่านไปแค่เดี๋ยวดียว ท่านมิสเทียก็สูงขึ้นเยอะเลย” เคซ่านั่งลงบนเก้าอี้หินไว้พนักที่อยู่ต่ำกว่าระดับที่นั่งของราชินีเล็กน้อย

“ใช่ ส่วนเจ้าก็ทำงานรับใช้ข้ามาครบสองร้อยปีพอดีบพอดิ ถ้านับตอนที่เจอกันครั้งแรกก็คงสักสามร้อยปีกว่าๆ” ราชินีตรัสยิ้มๆ เมื่อสวมอาภรณ์เบาสบายสีชาวมีลวดลายตามชายกระโปรงและแขนเสื้อทำให้นางดูเยาว์วัยกว่าอายุจริงอย่างมหาศาล “ข้ายังจำวันที่เสนาบดีฝ่ายซ้ายพาเจ้ามาแนะนำตัวได้”

เคซ่าจำวันที่ว่าได้ดีเช่นกัน แต่สิ่งที่ไม่อยากจำก็คือสภาพของเขาในตอนนั้นที่ไม่น่าภูมิใจสักเท่าไร จะพูดว่าเขาโหมเป็นผ้าขี้ริ้วก็ไม่ผิด

เขาเป็นหนึ่งในภูตราตรีจำนวนน้อยนิดที่เกิดนอกดินแดนฟาเรียนูล่า กว่าที่จะระหกระเหินมายังมาตุภูมิของบรรพบุรุษได้ก็แทบแย่ เขาตรอมใจจากการสูญเสียเพื่อนและครอบครัวจนไม่เป็นอันกินอันนอนอยู่หลายเดือน ต้องขอขอบคุณราชินีที่ตัดสินใจรับเขาเข้าวังชั่วคราว และแวะเวียนสลับกับหน่วยแพทย์ดูแลเขาจนหายดีทั้งกายและใจจนกลับมาใช้

ชีวิตปกติได้

“เนื่องในโอกาสครบรอบการทำงานอันยาวนาน เพื่อตอบแทนความภักดีเสมอต้นเสมอปลายของเจ้า ข้าขอมอบสิ่งนี้ให้เป็นของขวัญ” มือเรียวยาวของราชินียื่นมาทางเขา สร้อยคอเงินแวววาวทิ้งตัวลงจากนิ้วมือของนาง ตามด้วยจี้อันเท่านี้ซึ่งเด็กซึ่งห้อยขวดแก้วใบเล็กผีนึกฝ่าไว้ด้วยจุกไม้ก๊อกลงยาแน่นหนา

“ยาประสิทธิมันตรา?” เคษามองของเหลวสีใสในขวดอย่างตกตะลึง ในหนังสืออธิบายว่า ยาประสิทธิมันตราทำงานเหมือนกับ ‘ยาอีเธอร์’ ของมนุษยชาติคือ เพิ่มพลังเวทถาวรให้แก่ผู้ดื่ม สำหรับเขา ภูตราชินีที่มีพลังเวทน้อยจนเส้นผมเป็นสีดำสนิท ครั้งหนึ่งยานี้เคยเป็นยอดปรารถนา แต่เพราะปรุงได้ยาก อีกทั้งใช้เวลานาน เคษาจึงถอดใจและหันมาเอาดีทางการจับอาวุธต่อสู้แทน

“เจ้าน่าจะรู้วิธีใช้อยู่แล้ว ของดี แต่มีผลข้างเคียง เลือกลงเวลาใช้อย่างระมัดระวังล่ะ” ราชินีตรัสเตือนเสียงเมตตา “แม้เจ้าอาจคิดว่าไม่จำเป็นแล้ว แต่ใครจะรู้เล่า”

นางอ่านใจเขาทะลุปรุโปร่งเหมือนเช่นเคย...

เคษาก็มีศีรษะนิ่งๆ อย่างว่าง่ายขณะที่ราชินีสวมสร้อยคอเส้นนั้นให้เขา แล้วจึงถอยออกมานั่งเท้าแขนมองสร้อยเส้นใหม่กับเจ้าของใหม่อย่างพอใจ นางอยากจะทำอะไรกระตุ้นให้เคษาเริ่มหาคู่ครองเสียที แต่รู้ว่าพูดไปแล้วชายหนุ่มจะน้อยใจที่โดนล้อจึงเงียบไว้ เคษาพื้นฐานจิตใจแข็งแกร่งอ่อนโยน ไม่ได้แข็งโป๊กไปหมดทั้งนอกทั้งในอย่างครุฑที่ความด้านทานสูงจนนางหาเรื่องสนุกทุกวันก็ไม่มีปัญหา

นางควรจะถามเรื่องงานเขามากกว่าเรื่องส่วนตัว “ว่าแต่การฝึกฝนและภารกิจของมิสเทียเป็นยังไงบ้าง รายงานมาให้ละเอียดทีสิ”

“เฮ้อ...พะยะค่ะ” เคษารับคำเสียงเนือย มือล้วงเสื้อดึงสมุดโน้ต

ที่จดด้วยลายมือตัวจิ๋วจนเต็มหน้ากระดาษออกมาทางอ่านเสียงดังฟังชัด

“การฝึกฝนอาวุธ ภาพรวมท่านมิสเทียทำได้ดี จะเด่นกว่าอย่างอื่นสักหน่อยที่มีมือการใช้มีดสั้นและอาวุธระยะกลางอย่างคทายาว กระหม่อมไม่อยากจะสนับสนุนให้นางฝึกดาบ เพราะเนื้อแท้กระหม่อมเชื่อว่านางเป็นผู้ใช้เวทมนตร์มากกว่ากระบี่ ผลประเพณีเวทมนตร์ที่ท่านอิริอัลส่งมาให้แจ้งว่ามิสเทียผ่านเกณฑ์ขั้นต้นทั้งหมด จะอ่อนไปบ้างก็แค่เรื่องความเข้าใจโครงสร้างคาถา นางท่องจำเอาเสียเยอะ ดีที่ความจำแม่นยำเลยรอดตัวไป”

ท้ายประโยคเคซ่าแอบเหน็บสวณ้อยนิดหน่อย ราชีนีชีนาเดียไม่ถือ กลับหัวเราะเสียด้วยซ้ำ

“แปลว่าการฝึกฝนไปได้สวย แล้วภารกิจที่พีริเจียละ ได้คอมเมนต์ดีๆ มาบ้างไหม”

คราวนี้คนเป็นอาจารย์ถึงกับเผลอยึดตัวอย่างภูมิใจ “ท่านบาโรนซึ่งมอบภารกิจให้ไปตามตลับยาที่ทำตกหายคืนมาจากตลาดมนุษย์ ชมเปาะว่ามิสเทียเก่ง ที่หาของแท้เจอเร็ว และยังได้มาในราคาต่ำกว่าที่ใ้ห้ไปไว้อีกโข”

“เลือดพ่อแรง...”

“พะยะคะ...กระหม่อมก็เห็นด้วย” เคซ่ายิ้มอยู่หลังหน้ากาก ใครจะรู้ว่าความงมมันสืบทอดทางพันธุกรรมได้ “ท่านนาตัส ภูตพฤษาชอบใจถึงขนาดออกปากเชิญให้ท่านมิสเทียมาเที่ยวอีกหลังภารกิจเก็บเกี่ยวผลไม่ม่นตราจบลง แล้วก็...”

พอเริ่มพูดเรื่องความสำเร็จของลูกศิษย์คนล่าสุด เคซาก็เหมือนนกแก้วนกขุนทองที่พูดเจื้อยแจ้วจนลืมหืม ราชีนีภูตนั่งทำคางฟังกเขาอย่างเพลิดเพลิด ที่ตั้งใจฟังไม่ใช่เพียงเพราะเธอรักหลานสาวมากอย่างเดียว แต่เพราะเมื่อพูดถึงมิสเทีย จิตใจที่นิ่งสงบประดุจผิวน้ำทะเลสาบ

เยือกเย็นของภูตหนุ่มกลับขยับไหวและเป็นประกายเจิดจรัส

ถึงปากชายหนุ่มจะบ่นไม่เว้นวัน ใจจริงเขาก็ทั้งรักทั้งห่วงมิสเทีย ไม่แพ้ใครๆ ถือว่าเป็นพัฒนาการก้าวใหญ่ของภูตหนุ่มน้อยเจ้าของ แวตวาไรวิญญาณเมื่อสามร้อยกว่าปีก่อน จิตใจของราชินีภูตเริ่มเคลื่อน คล้อยกลับไปสู่อดีต ขณะที่สองหูยังคงอยู่กับปัจจุบันในวาทะของเคซ่า

เมื่อสามร้อยปีก่อน เคซ่า ไดมอนด์ดีเพนเดอร์ ยอดองค์กรักษ์ใน หมู่ภูตรัตติกาลที่โด่งดังไปถึงแคว้นฟิริเจีย ไม่ใช่ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ ฝีมือ ต่อสู้เก่งกล้าเยี่ยงปัจจุบัน ตอนนั้นเขาเป็นแค่ภูตหนุ่มน้อยร่างผอมบาง ผสมสีด้ากระเซอะกระเซิง แวตวาไรทองแห้งแล้ง ไม่ยอมมพุดจากกับใคร บน หน้ากากที่เปรียบเสมือนภาพสะท้อนวิญญาณของเขาปรากฏรอยร้าวลึก

เคซ่าเป็นสมาชิกหนึ่งเดียวของคณะเดินทางภูตราตรีพลัดถิ่นที่ได้ กลับสู่ฟาเรียนูล่าอย่างปลอดภัย ครอบครัวของเขาเสียชีวิตระหว่างทาง ทั้งหมด ส่วนภูตตนอื่นล้วนตายจากหรือแปดเปื้อนมลภาวะมนตรามาก เกินกว่าจะผ่านม่านพลังเข้ามาได้ พวกเขาจะตายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ และ ถ้าเคซ่าเข้าใกล้ก็มีโอกาสติดพิษและป่วยไปด้วย ดังนั้นผู้รอดชีวิตจำนวน น้อยนิดจึงเลือกทิ้งเขาไว้เบื้องหลังตามลำพัง

หัวใจของภูตหนุ่มในเวลานั้นแตกสลายยับเยินจากการสูญเสีย ครอบครัวและเพื่อนในเวลาใกล้เคียงกัน เคซ่าปฏิเสธอาหารและสังคม ทั้งหมดทั้งสิ้นจนล้มป่วย ร้อนถึงราชินีชีนาเดียซึ่งปกติไม่ยุ่งกับเรื่อง ส่วนตัวของผู้คนในปกครองถึงกับลงมาดูแลอาการเขาด้วยตนเอง

เด็กๆ ชาวภูตราตรีเป็นบุคลากรสำคัญ พวกเขามีทายาทยากจน การสูญเสียเด็กสักคนไปคือความเจ็บปวดของทั้งเผ่าพันธุ์

โชคยังดีที่เคซ่ามีพื้นฐานจิตใจเข้มแข็ง หลังจากใช้ทั้งไม้มนต์ ไม้แข็งกล่อมเขายู่นานหลายสัปดาห์ เขาก็เริ่มกลับมากินอาหารและยอม เปิดปากพูด ใช้เวลาหลายเดือนที่เดียวกว่าเขาจะเริ่มยิ้มได้อีกครั้ง รอย

ร้าวที่หน้ากากเดิมเต็มขึ้นมาเอง เยียวยาตามสภาพบาดแผลในจิตใจ แต่ราชินีชีนาเดียรู้ดีว่า ลีกลงไปแล้วเศษนี้อาจจะไม่ใช้คนเดียวกับที่เขาเคยเป็นก่อนหน้าจะมาถึงฟาเรียนูล่า บางครั้งเขาจะมองท้องฟ้าไกลออกไปอย่างไร้จุดหมาย รวากับหวังว่าที่สุขขอบฟ้า เขาจะได้พบกับบุคคลที่เขาโหยหา

เวลาทำให้เขาเข้มแข็งและกลายเป็นภูตหนุ่มพื้นอารมณ์ดี เป็นที่เคารพรักของภูตราตรีรุ่นน้องทั่วไป เขามีเพื่อน มีคู่หู แต่อย่างไม่มีใครทำให้วิญญาณของเขาเปล่งประกายได้อย่างมีชีวิตชีวาเท่ากับหลานสาวตัวแสบของนางเลย

พอคิดถึงตรงหน้าราชินีก็อดแถมสรวลไม่ได้ องค์กรักษ์คนโปรดที่กำลังร้ายถึงวีรกรรมล่าสุดของลูกศิษย์ที่เมืองท่าพิรมาชะงัก

“นี่ฟาบาท...คิดอะไรอันตรายอยู่หรือเปล่า” เขาถามอย่างหวาดระแวง

ราชินีชีนาเดียหัวเราะร่วน สมแล้วที่เขาอยู่กับนางมานานหลายร้อยปี “ก็ไม่เชิง แค่คนชราไม่กี่เรื่องเก่าๆ จำเรื่องสมัยมิสเทียอายุสักสี่ห้าขวบได้ไหม ตอนนางมาที่นี่ที่ไรก็เกาะติดอยู่กับเจ้าแฉ จนหลานชายข้าออกอาการพ้อขึ้นหวง โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง”

“อุ๊ป! ฮ่าๆ” คราวนี้เศษากลั่นเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่เอง “พะยะคะกระหม่อมจำได้ หน้าตานางเทียตอนนั้นยังฝังใจกระหม่อมอยู่เลย บันเทิงแท้ๆ กระหม่อมขอบังอาจพูด”

“ไม่บังอาจหรอก เรื่องจริงที่สุดทีเดียว” ราชินีเหลือบมองชายหนุ่มแล้วเอียงคอดินๆ ยกปลายนิ้วแตะริมฝีปาก แสร้งทำเป็นเพ่งนึกบางอย่างออก “จะว่าไปแล้วตอนนั้นมิสเทียเคยวิ่งมาหาข้า ยัวะใหญ่เทียวละหว่าเจ้าเกลียดนาง”

“หือ?...ครั้งไหนหรือพะยะคะ กระหม่อมว่ารวมๆ แล้วน่าจะได้

หลายร้อย”

“ครั้งที่นางบอกว่า นางอยากได้เจ้าเป็นเจ้าบ่าว แต่เจ้าปฏิเสธ บอกว่านางเป็นแค่ทารกน้อย”

เคซาไกลลิ่งลงนั่งแปะอยู่กับพื้น ใบหูยาวชี้ขึ้นสูง “ก็มันจริงนี่ พะยะคะ”

ตัวแสบนี้ ไปฟ้องนายเขาเสียได้ ฤทธิ์โยะตั้งแต่ตัวกระจัดเดียว พอหล่อนโตเป็นสาวเต็มตัวคงหาโอกาสเตะตัดขาเขาแล้วกระที่บ้ำๆ จนจมดินแห้งซะ

“นี่...” มือนวลของราชินีสะกิดแขนองครักษ์คู่ใจเบาๆ “ถามจริงๆ นะ ไม่สนใจเลยหรอ หรือจะบอกว่าหลานข้าไม่สวยไม่น่ารัก ฝีมือ กระจอก”

ภูตหนุ่มอ้าปากจะตอบ แต่นึกได้ว่าตัวเองกำลังจะเดินคุ่มๆ เข้าไปในดงทึบระเบิดที่ราชินีวางไว้เพียบ เขาจึงเรียบเรียงความคิดแล้วค่อยได้ไปเสียงเรียบๆ ไม่รับมุกว่า

“อะไรก็ดีพะยะคะ แต่ใจร้อนเป็นไฟ ใครเข้าใกล้ก็เกรียมหมด เอาแต่ใจด้วย และที่กระหม่อมพูดไว้ว่านางเป็นทารกน้อยก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริงสักหน่อย เดียวนี้ก็ยังไม่เปลี่ยน แค่ดูแลนางยังปวดเคียร เวียนเกล้าขนาดนี้ ใครได้เป็นคู่ครองคงผมร่วงหมดหัวแน่”

“แหม...” ราชินีตั้งใจจะแซวต่ออีกสักประโยค แต่บังเอิญว่าสัมผัสจิตของใครคนหนึ่งที่แอบซ่อนอย่างแนบเนียนมาตลอดได้เสียก่อน นางยังไม่ทันอ้าปากพูด ร่างบางก็พุ่งหลาวเข้ามาที่กลางห้อง เตะเบรียงเข้าที่หน้าแข้งองครักษ์คนโปรดเสียทีหนึ่ง ตามด้วยขว้างของใส่หน้าเขาเต็มแรง

“อยากให้งอแงเป็นทารกนักไช้ไหม ได้! จะจัดให้รายวันเลย ให้อูลุงหน้าขนนกเอ๊ย! ฟังไว้เลยนะ ฉันเกลียดนาย! เกลียดที่สุด!”

เส้นผมเปียยาวเหยียดสีทองของมิสเทียแปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน

อมม่วงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสายเลือดราชินีด้วยโทสะ เด็กสาวค่อมศีรษะ เป็นเชิงขอโทษท่านย่าของเธอ จ้องเขาน้ำขมึงทิ้ง แล้วเดินกระแทกเท้าแรงๆ ออกจากเขตอุทยานราชินีไป

เคซ่าซึ่งเจ็บตัวพริ้งกับเริ่มกรุ่นๆ ขึ้นมาบ้าง เขาพูดความจริง ถึงจะไม่ใช่ว่าความจริงที่เขาอยากบอกเธอก็เถอะ แล้วมาโกรธอะไรกันนักกันหนา กับเรื่องแค่นี้ ยัยเจ้าหญิงน้อยตัวดีนี่ ถ้าไม่มีกฎห้ามตีกันที่ตั้งไว้เมื่อหลายปีก่อนละก็ เขาอยากจะได้ว่าตัวมาตีกันแรงๆ หลายๆ ทีจริง

คิดพลางเขาก็หยิบเอาวัตถุบู๊ที่กระแทกหน้าเขาขึ้นมาจากพื้น ยังไม่ทันมองให้ชัด ราชินีขึ้นมาเฉยซึ่งไม่ทำท่าที่ว่าโกรธเขาหรือเคืองหลานสาวตัวเองก็เปรยขึ้นว่า

“เวลามันผ่านไปเร็วนะเคซ่า โดยเฉพาะสำหรับมนุษย์ มิสเทียเป็นลูกครึ่ง นางยังไม่ได้เข้าพิธีสละภาคมนุษย์ ดังนั้นจะเอาเกณฑ์ภูตไปวัดนางไม่ได้หรอก นางอาจจะดูเหมือนเป็นเด็กเล็กในสายตาเจ้า แต่ที่จริงในเกณฑ์มนุษย์นางก็เริ่มเป็นสาวแล้ว บางทีที่นางปฏิบัติตัวไม่ดีกับเจ้าเป็นพิเศษเพราะเจ้าทำเหมือนนางเป็นเด็กตลอดเวลาหรือเปล่า”

“...” เคซ่าไม่ตอบ เขาเข้าใจความหมาย แต่อย่างไรเขาก็มองมิสเทียเป็นผู้ใหญ่ไม่ลงอยู่ดี ถ้าไม่ใช่เด็กแล้ว ใครที่ไหนจะบ้าบุกเข้าไปในคลังหลวงเพื่อขโมยขนมกินเล่นล่ะ

ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องยอมรับว่า ราชินีอาจจะพูดถูก เขาอาจจะพิจารณาว่าต้องเข้มงวดกับเธอมากขึ้นตรงไหน ปล่อยหลวมตรงไหน

“กระหม่อมจะพยายามพะย่ะค่ะ” เคซ่าเอ่ยเสียงน้อยรับในที่สุด เขาสนทนากับราชินีต่ออีกเล็กน้อย แล้วค่อยบินออกจากอุทยานมายังระเบียงทางเดินตามลำพัง ตามแนวต้นไม้และต้นเสาที่เรียงรายเงียบสงัด ไม่มีเสียงหรือกระแสดิจของมิสเทียที่อาจจะซุ่มโจมตีเขาอยู่เลย

คุณอะไรกันหนาไม่เข้าใจเลย หรือเพราะอย่างราชินีตรัสว่าเธอเป็น

วัยรุ่นแล้วเลยคุ้มดีคุ้มร้ายตามฮอริโมน...

คิดพาลงองค์กรข้าราชการนี้ภูตตราตรึงก็หยิบวัตถุปริศนาที่สาวน้อยชี้ให้ยิงโยนใส่หน้าเขาออกมาพิจารณา มันเป็นก้อนกระดาศแข็งสีทองที่ถูกขยี้มจนเสียรูปด้วยแรงข้างที่ไม่ต้องสืบก็รู้ว่าฝีมือใคร พอกด บิด และดิ่งสั๊กพัก ก็ต้องสงสัยก็คืนสภาพเป็นกล่องกระดาศสีทองย่นๆ ใบหนึ่งที่คงเคยสวยงามมาก่อน

เขาตั้งรับปืนสีน้ำตาลเข็มออกซึกๆ เนื่อนุ่มลื่นของมันบ่งชัดว่าเป็นของดี เขาเขย่ากล่องแรงๆ ทีหนึ่ง แล้ววัตถุสะท้อนแสงก็ร่วงหล่นลงมาอยู่ในมือขาวซีดของเขา

มันคือสร้อยข้อมือถักด้วยเส้นไหมสีดำมันวาว ห้อยเหรียญโลหะสีทอง ด้านหนึ่งพิมพ์ลายจันทร์เสี้ยวและดวงดาราทั้งแปดซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเทพเจ้าแห่งความมีดี

ไม่มีการ์ด ไม่มีข้อความ ไม่มีแม้แต่เวทมนตร์สาปแช่งหรือกลปาทีใดๆ ที่เธอชอบใช้รังแกเขา

เคซ่าเขย่ากล่องอีกครั้ง คราวนี้ช็อกโกแลตขึ้นพอดีคำในห่อฟอยล์สีเงินบิดเบี้ยวตกตามลงมา บนฉลากพิมพ์ตัวอักษรขาเรียวสีน้ำเงินเขียนไว้ว่า ‘นิวมูนดาร์กช็อกโกแลต รสชาติสำหรับผู้ใหญ่’

เขาถอนหายใจเบาๆ ค่อยยกมือขึ้นปลดหน้ากากส่วนล่างออก แล้วจึงแกะห่อขนมหวานที่ปกติไม่ชอบนักโยนเข้าปาก กลืนหอมมกับรสขมมาเยือนก่อน ตามด้วยรสหวานละมุนน่าประทับใจเมื่อกลืนลงคอ

‘รสชาติไม่เลวจริงๆ ด้วย’ ในความมืดเคซ่ายิ้มน้อยๆ กับตัวเอง ยอมรับว่าไม่อยากจะเปิดสนามต่อสู้ วางมวยกับสาวน้อยคนนั้นอีกรอบ เขาผูกสร้อยข้อมือกับรอบข้อมือขวาซึ่งไม่ใช่แขนข้างถนัดของเขา เหรียญเครื่องรางสะท้อนกับแสงจันทร์จากนอกระเบียงเป็นประกาย

ยอดองค์กรหัวเราะเบาๆ กับตนเอง เขาไม่อยากจะสู้กับเธอคนนั้น

เพราะรู้ว่าสุดท้ายเขาทำใจชนะเธอแทบไม่ได้เลย ได้เห็นเธอแก้มปอง
โกรธป้าง โวยวายบ้างก็สนุกดี แต่รู้เวลาเธอยิ้มน่ารักๆ ไม่ได้เป็นไหนๆ
ความลับนี้เขาขอเก็บไว้กับตัวเองชนิดเอาลงหลุม ไม่มีทางปล่อย
ให้รู้ไปถึงหุราชินีหรือตัวแสบต้นเรื่องนั่นเป็นอันขาด

3

มิสเทีย และเวนต์านำโชค



แม้เวลาจะล่วงเลยมาแปดปีกว่า มิสเทียก็ยังจำเสียงจิกขาด

ดังความของตุ๊กตาแมวตัวโปรด และเสียงกรีดร้องของเธอตอนอายุห้าขวบ
ได้ดี

เธอซึ่งหาเพลงข้างหนึ่งคิดว่าตุ๊กตาหาวขาดวิ่งซากะเพลกหนีจาก
ห้องนั่งเล่นที่ท่ายาจัดไว้ให้นั่งเข้าไปนั่งร้องให้อยู่คนเดียวในห้องนอน
ไม่ยอมเปิดประตูไม่ว่าเซลเทียจะตามมาง้อหรือขอโทษสักเท่าใด เขาวิ่ง
ไล่จับกับเธอแล้วคว้าพลาด ถึงจะไม่ได้ตั้งใจ แต่มิสเทียก็ไม่ยอมยกโทษ
ให้ อย่างน้อยก็จนกว่าเธอจะหาทางรักษาเจ้าเหมียวเพื่อนรักให้กลับมา
อยู่ในสภาพเดิมได้

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นอีกครั้ง มิสเทียวัยห้าขวบสูดน้ำมูกแล้ว
ทำเป็นไม่ได้ยิน มือพลิกตำราคาถาที่แอบหยิบมาจากชั้นหนังสือของ
ท่านพ่อเพื่อหาคาถาซ่อมแซมสิ่งของต่างๆ ที่รู้ว่ามีคนขโมยไปสำหรับเธอ

“ขอข้าเข้าไปได้ไหมครับ ท่านมิสเทีย” เสียงอู๋อึ้นๆ ที่ดังผ่านประตูไม้หนาหนักเข้ามาเป็นเสียงภูตราตรี มิสเทียเหลือบมองเพื่อนรักของเธอที่ต้องการความช่วยเหลือโดยด่วนสลัดกับแขกไม่ได้รับเชิญ สุดท้ายเด็กหญิงก็เลื่อนตัวลงจากเตียง ลากขาไปแถมประตูออกนิดๆ พอให้เห็นหน้าผู้มาใหม่

ภูตหนุ่มผมดำตัดสั้นระดับต้นคอสวมหน้ากากกลายขนนกยื่นนั่งรออยู่หน้าห้องอย่างอดทน ปีกหุบแนบติดแผ่นหลัง ในมือถือขวดแก้วบรรจุน้ำผลไม้รวมจากห้องเครื่องวังราตรีที่เธอชอบมาด้วย

“มีปัญหอะไรพอจะบอกข้าได้ไหม” เสียงทุ้มทอดอ่อนโยน ขณะที่เขาย่อตัวนั่งลงเพื่อให้เธอมองตาเขาได้โดยไม่ต้องชะเง้อ ดวงตาสีทองอร่ามของเขาฉายแววจริงใจ

มิสเทียจำชายคนนี้ได้ ภูตราตรีตนนี้ชื่อ เคซ่า หรือลุงเคซ่า เป็นองครักษ์ของท่านย่า ได้รับมอบหมายให้ช่วยดูแลเธอและน้องชายฝาแฝดระหว่างที่ตามท่านพ่อท่านแม่มาพักค้างคืนที่วังราตรีหนึ่งสัปดาห์ เธอจำได้จริงๆ ว่าเขาเคยเล่นเป็นม้าให้เธอขี่หลังตามสะดวก

เพราะประวัติเก่าเป็นบวก มิสเทียจึงยอมให้เขาเข้ามาในห้อง เขามองหน้าเธอ หยิบเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าเช็ดตาให้เธอ แล้วทอดสายตามองรอบห้อง ไม่ช้าเขาก็เห็นสาเหตุที่ทำให้เธอร้องไห้จนตาบวมปูดเป็นปึกเป่า

“ให้ข้าช่วยดีไหม” เขาถามเสียงอบอุ่น แม้ไม่เห็นหน้าเขาเพราะหน้ากาก แต่แวดตาสีทองบ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังยิ้ม

มิสเทียเริ่มจะสะอื้นอีกครั้งเมื่อเห็นสภาพของตุ๊กตาตัวโปรด “มิสเทียพยายามแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะรักษาคุณเหมียวยังไงดี ไม่รู้จะใช้คาถาไหนดี กลัวว่าจะยิ่งทำเสีย”

เคซ่าหย่อนร่างลงนั่งบนเตียงของสาวน้อยเจ้าของห้อง หยิบตุ๊กตา

แมวหัวร่อแรงมาพิจารณาครู่หนึ่งแล้วบอกเธอว่า “บางที่เวทมนตร์ก็ไม่ใช่ว่าตอบทุกอย่างหรอกครับ ท่านมิสเทีย ไม่ใช่เวทมนตร์ก็ซ่อมคุณแมวได้”

“รักษา” มิสเทียค้าน

“ครับ รักษา” เคซ่าเอออตามโดยไม่ขัด มือใหญ่ล้วงกระเป๋าลือคลุ้ม แล้วดึงชุดตัดเย็บพกพาขึ้นมา ที่แรกมิสเทียทำท่าจะไม่ยอมให้ เคซ่าเอาเข็มจิ้มตุ๊กตาที่น่าสงสารของเธอ แต่พอเคซ่าบอกว่าเขาร่ายมนตร์วิเศษให้คุณแมวไม่เจ็บเลย มิสเทียก็ยอมเชื่อ

เธอแทบจะยกมือปิดตาตอนเขานั่งเย็บคอเจ้าเหมียวเข้าที่ จนกระทั่งเห็นว่าเขารักษาคุณเหมียวของเธอได้ เธอจึงยิ้มออก เคซ่าเอาผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินวาวๆ ออกมาผูกรอบคอแมว แล้วส่งมันคืนให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ”

“ยินดีครับ” เขาค้อมตัว “ตอนนี้คุณแมวก็น่าดีแล้ว จะยกโทษให้ท่านเซลเทียสักหน่อยไหมครับ”

มิสเทียเบะปาก เคซ่ายกมือเท้าคางทั้งที่ยังนั่งอยู่บนเตียงข้างๆ เธอเหมือนเป็นเพื่อนเก่าแก่

“ท่านก็รู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็เสียใจมาก” เขาเปรยลอยๆ

“เขาร้องไห้หรือเปล่า” มิสเทียซักกังวล น้องชายของเธอชี้แยกว่าเธอสับสนกับเวลา ร้องไห้ที่ดูไม่ได้เลย เคซ่าพยักหน้าด้วยท่าที่จริงจัง เด็กหญิงคิดอยู่วาวๆ สิบวินาทีแล้วค่อยเลื่อนตัวลงจากเตียง ไม่ลืมพาคุณแมวตามไปด้วย เธอเซแซดๆ เมื่อพยายามเดิน หลังกลักริ้นคักคักครีน้อยๆ ของเด็กที่เชื่อว่าตนเองเป็นเด็กโต มิสเทียก็ขอร้องเขาว่า

“พาไปหาเซลน้อยๆ...ตอนนี้...ฉันเดินไม่ไหว”

“รับทราบครับ” เคซ่าอุ้มเธอขึ้นนั่งในอ้อมแขน พาเธอเดินตัดระเบียงและอุทยานออกไปยังอีกฟากของวัง ตลอดทางเขาชี้ชวนให้เธอดูโน่นดูนี้ แกมยังไม่ปริปากบ่นว่าหนักสัปดาห์จนถึงที่หมาย

ความประทับใจจากวันนั้นฝังลึกจนเธอเห็นเขาเป็นฮีโร่ และที่น่าโมโหคือ จนปัจจุบันนี้ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ว่าที่ไร มิสเทียก็ยังรู้สึกถึงกระแสบั่นลึกๆ ในใจทุกครั้ง

แต่ว่าคนเราเรียกอดีตคืนมาไม่ได้...ผ่านไปแล้วก็ผ่านไปเลย อย่างบางเรื่องพูดไปแล้วก็ถอนคำพูดไม่ได้ ของที่ปาใส่หน้าคนอื่นก็เอากลับไม่ได้แล้วเช่นเดียวกัน

“เอาของทั้งหมดไปส่งที่โรงตีเหล็กแล้ว หลัฐานอยู่นี่”

ทายาทราชินียื่นหน้านิ่ง มือยื่นตราเงินสำหรับรับของจากช่างหลวงไปให้เคซาตู

“เท่านี้วัตถุดิบหลักที่ต้องใช้ในการหลอม ‘กุญแจ’ รับรองผู้ทดสอบก็ครบแล้ว มีอะไรอีกไหม” เสียงสวานน้อยเย็นเยียบพอจะทำให้ทั้งห้องเป็นน้ำแข็งไปในคราเดียว

สององครักษ์ของเจ้าหญิงน้อยมองหน้ากัน เจ้านายเขาอยู่ในอารมณีนี้อาสองวันแล้ว งวดนี้ไม่ยอมมองหน้าคู่กรณีด้วยซ้ำ พวกเขาหลบมองลูกพี่ใหญ่ที่ยังคงไม่สะดุ้งสะเทือน แถมยังตอบเสียงระรืนว่า

“ทำได้ดีมาก จากนี้ก็แค่มาดูวันละครั้ง ช่วยเติมส่วนผสมสำคัญอีกสามวันก็เป็นอันเสร็จ พร้อมรับบททดสอบมงกุฎสินิลได้ เก่งมาก มิสเทีย”

พายุน้ำแข็งเหมือนจะทวีอำนาจขึ้นยิ่งกว่าเดิม...

สิ้นพยายามสบตาดีต่ออาจารย์ของตนหวังจะขอให้เขาช่วยดูฟ้าฝนอารมณเจ้านายหน่อย แต่อีกฝ่ายกลับไม่นำพา ไม่รู้ตัวจริงๆ หรือจิตใจเขาก็คงจะเดา

“ทำไม่ถึงได้เป็นภูตกวนประสาทอย่างนั้นะ” มิสเทียแทบจะกัดฟันกรอดๆ ย้ำทำให้ออกจากโรงตีเหล็ก บังเอิญหันไปเห็นภูตหนุ่มคู่กรณีหยิบ

ดาบมือเดียวเงาวับ รูปร่างโค้งนืดๆ ขึ้นมาลองแกว่งตามคำเชิญของ นายช่างผู้ปราศจากหน้ากากเสียก่อน

ท่วงท่าจับดาบของเขายังดูดีไม่มีที่ติเช่นเคย บางทีมิสเทียก็อดคิดไม่ได้ว่า หากมีโอกาสได้เห็นเขาเข้าร่วมเล่นกระบี่ดาบเหมือนญาติหลายๆ คนละก็ เขาคงจะเป็นที่หนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย มองเขาควงดาบเพลินๆ สายตาของมิสเทียก็สะดุดเข้ากับวัตถุสะท้อนแสงที่ข้อมือของเขา หัวใจของเธอเต้นผุดจิ่งหวนหนึ่งเมื่อเห็นว่า มันคือของขวัญที่เธอปาส์หน้าเขาเมื่อวันก่อน...

เข่าหันมามองเธอ จังหวะเดียวกับที่ช่างตีดาบสังเกตเห็นเหรียญเครื่องรางเช่นกัน เขายกนิ้วจิ้มมันเล่นแล้วถามกลับเสียงหัวเราะว่า

“อ๊ะ! ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่ท่านสวมเครื่องประดับด้วย ไม่เกะกะเวลาต่อสู้หรือ”

“ไม่หรอก ไม่ใช่แขนข้างที่ถนัด แล้วก็...” เขาเอียงคอมาทางมิสเทียราวกับจงใจหยอกเธอ “ถ้าให้มาแล้วไม่ใช่ เดียวใครบางคนจะอนตูปดตุบองข้ามปี”

‘ไอ้ภูตบ้า!’ มิสเทียเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน แล้วรีบออกจากโรงตีเหล็กไป ก่อนที่เธอจะกระโดดบ๊อบคอเขา

ใคร! ใครงอน ไม่มี เธอไม่ได้ตั้งใจที่เขาสวมเครื่องรางนั้นหรอก ก็แค่พอใจที่ชื่อมาไม่เสียของเท่านั้นเอง มิสเทียบอกตัวเองแข็งขัน แต่ริมฝีปากเจ้ากรรมกลับไม่ยอมหยุดยิ้มเลย

คำทำนายวันนี้ โชคปานกลางจะกลายเป็นดี ไอ้เทมนำโชค คือ คนสวมแว่นตา...

ลูกสาวคนโตของพ่อมดดำเบะปากกับคำทำนายไร้สาระที่ปรากฏบนกระจกทรงรีในห้องน้ำส่วนตัวหลังฉีกของสินค้าใหม่จากร้านฮิดเดน มูน

‘ซอทำนาย’ (ชื่อได้สัปดาห์ละสองครั้ง เป็นคำทำนายระดับกลาง ช่วยเรื่องเภทภัยชีวิตไม่ได้ แต่อำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันได้)

“เจ้าของกะหล่ำนี้เสียรีเปล่า ภูตสวมนแวนแวนนี้ไม่มีสักคน”
 มิสเทียบบ่น มือคว้าผ้าเช็ดตัวเปะลงบนศีรษะที่ยังเปียกชื้น เธอเดินกลับมาที่ห้องส่วนตัว นั่งลงบนเตียงแล้วเริ่มอ่านบันทึกที่ทำไว้ตั้งแต่เมื่อปีที่แล้วตอนที่อาจารย์บรรณารักษ์เซรินสอนเธอเรื่อง ‘กฎแฉแห่งการทดสอบ’ เป็นครั้งแรก

‘กฎแฉแห่งการทดสอบ’ ไม่ใช่กฎแฉที่เอาไว้ขโมยสิ่งใด แต่เป็นอุปกรณ์นำทาง ชี้แนะโจทย์ของการทดสอบเพื่อรับรองทายาทราชินีหรือเจ้าหญิงขึ้นเป็น ‘ว่าที่ราชินี’ อย่างเป็นทางการ

พิธีพิสูจนันนั้นมีชื่อว่า ‘บททดสอบมงกุฎสินิล’ และตรงเป๊ะตามชื่อ การทดสอบย่อยทั้งมวลต่างปูทางไปสู่การได้มงกุฎสินิลอันเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของว่าที่ราชินีองค์ต่อไปมาครอบครอง ทั้งนี้การทดสอบจะจำกัดไม่ให้ใครอื่นนอกจากตัวผู้รับการทดสอบและองครักษ์สองตนหรือกาเลียร์แฟร์ผู้รับใช้เข้ามาข้องแวะ

เพื่อความอุ่นใจสูงสุด มิสเทียเลยตั้งใจจะหาอัญมณีนํ้าดี ตบะแกกล้ำไปเสริมคุณสมบัติการรับพลังเวทให้แก่กฎแฉที่ตอนนี้นํ้าจะยังเป็นก้อนแร่ยุ่งกันเทาหลอม

เธอเอื้อมมือไปหยิบแว่นตากรอบสีแดงหนาเตอะที่เชลเทียซื้อมาเป็นมุกตลกขึ้นมาสวมเอง ถ้าคนสวมนแวนเป็นของนำโชคละก็ วันนี้ขออำนวยโชคให้ตัวเองแล้วกัน

ตอนกำลังจะสะพายกระเป๋าเตรียมออกจากห้องไปหาจุดเทเลพอร์ตอยู่ๆ วน่า หนึ่งในสององครักษ์ของเธอก็วิ่งหน้าเร่ดเข้ามาในห้อง

“ราชินีเรียกรพบคะ ท่านหญิง”

“ตอนนี้อยู่ไหน ท້องพระโรงหรืออุทยาน”

“ไม่ใช่ทั้งคู่เลยคะ ฝ่าบาทเชิญท่านพบที่ห้องบรรทม...”

เกิดมาจนปานนี้มีสเทียเคยย่างเท้าเข้าไปในห้องนอนของท่านย่าแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

‘ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่’ มิสเทียคิด ขณะซ่อนแว่นตาไว้ชั่วคราว แล้วก้าวยาวๆ ผ่านแนวม่านหนานักเข้าไปในห้องบรรทมของราชินีภูตราตรีชีนาเดีย

“ท่านย่าคะ มิสเทียมาแล้วคะ” เธอส่งยิ้มประจบให้ราชินีเป็นอย่างแรก คนที่กล้าอ่อนทันท่านย่าโดยไม่กลัวตายทั้งโลกนี้ก็มีแค่เธอเชลเทีย และท่านพ่อเวลาอารมณ์ดีมากๆ เท่านั้น และเธอรู้หมดใจว่าท่านย่าของเธอรักการกระทำเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้เพียงใด

นางเหงามานานเกินไป แม้แต่เด็กกะโปโลอย่างเธอยังบอกได้ และคงเพราะอย่างนั้นท่านจึงใจดีกับเธอหรือท่านพ่อสมัยก่อนไม่ว่าจะขนาดไหนก็ตาม

แม้ไม่ได้แต่งองค์ทรงเครื่องใดๆ เพียงผมสั้นน้ำเงินอมม่วงสยายยาวตัดกับชุดนอนสีขาวเรียบๆ ก็ทำให้ราชินีชีนาเดียสวຍจับใจราวกับหลุดออกมาจากภาพวาด มิสเทียไม่เคยเบื่อที่จะมองท่านเลย บางทีถึงกับเสียดายด้วยซ้ำที่ตัวเองไม่ได้ค้ำหน้าสวยๆ มาจากท่านบ้าง

“ได้ยีนว่าในที่สุดก็ทำภารกิจที่พิริยเจียรจกหมดแล้วหรือ หลานรักของย่า” ราชินีชีนาเดียเงื้อมแขนออกมาต้อนรับร่างหลานสาวคนเดียวจอมชวนหัวเราะเสียงสดใสแทนคำตอบ

“เรียบร้อยคะ มือชั้นนี้แล้ว”

“โอ่จริงนะเรา”

“แหะๆ”

สองย่าหลานคุยเรื่องสัพเพเหระอยู่ครู่หนึ่ง ราชินีชีนาเดียก็

เข้าประเด็นหลัก “อย่าเรียกเข้ามาเพราะมีของอยากจะให้”

“อะไรหรือคะ” มิสเทียถามเสียงใส ใส่ว่าเพราะหวังของสวยๆ จากท่านยา แต่รู้ว่าหากใช้ของที่ท่านยาให้ทีไรละก็ คนให้เป็นปลื้มจนเห็นได้ชัดทุกที

กำไลวงเล็กถูกสวมเข้าที่ข้อมือของเด็กสาว มิสเทียยมองความแวววาวของหินสีน้ำเงินอมม่วงเข้ากับเส้นผมของราชินีและตัวเธอเองยามกลายร่างเป็นภูตตราตรีอย่างพอใจ “สวยจังเลยคะ เวลาถูกแสงมีประกายระยิบระยับในตัวด้วย”

“ยาอยากจะให้สวมติดตัวไว้” ราชินีเอ่ยพร้อมยิ้มหวาน “เมื่อหลอมกัญแจเสร็จ ทันทีที่รับมาพกติดตัวก็ถือว่าหลานเข้าสู่การทดสอบพิชิตมงกุฎสินลอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นจะมีเรื่องลำบากอีกมาก”

“ขอบคุณมากค่ะ มิสเทียรักท่านยาที่สุดเลย จะไม่ทำให้ผิดหวังเลยคะ” คนเป็นหลานอ่อน แต่รับคำจริงจัง

ราชินีชินาเคยดูเส้นผมสีทองที่ยาวถึงกลางหลังของหลานสาวอย่างรักใคร่ ในดวงตาสีทองปรากฏแววลังเลขึ้นมานิดหนึ่ง แต่ก็มลายหายไป เมื่อนางย่อมรู้ดีกว่าใครว่าทุกสิ่งที่นางทำไปล้วนใคร่ครวญมาดีที่สุดในทุกสิ่ง

เพื่อตัวมิสเทียเอง เพื่อเผ่าพันธุ์ภูตตราตรี...ถ้าว่าเทียรู้เข้าเขาอาจจะโกรธ แต่นางไม่มีทางเลือกมากนัก ไม่ว่าจะอะไรที่นางทำได้เพื่อเพิ่มโอกาสผ่านบททดสอบให้หลานสาวโดยไม่ผิดกฎ นางก็ยินดีทำทั้งสิ้น

เวลาอันไหนกำลังมา และความสำเร็จของมิสเทียคือการรับประกันสวัสดิภาพของภูตตราตรีทั้งมวล

‘กำไลนี้ไม่มีอะไรพิลึก แต่ท่านยาน่ะแปลก...’

มิสเทียคิดเงิบๆ ขณะเดินบุกเข้ามาในตลาดกลางคืนของ

นครหลวงเมโคโนบูเรีย ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคอยสำรวจหาอัญมณีสีฟ้า ไม่ว่าจะเป็นโทปาสหรือลาพิสลาซูลี แต่ที่เธออยากได้ที่สุดคือ อความารีน ไม่ก็ไพลิน แม้ไม่ต้องใหญ่มาก แต่คุณภาพต้องดีเพื่อช่วยเสริมคุณสมบัติสื่อรับพลังเวทให้แก่กุญแจ

ขึ้นกับเวณายังคงเดินตามประกบเธอไม่ห่างเช่นเคย ไกลออกไป ไม่มากมิตเพียงสัมผัสได้ว่าเศษาก็ตามมาด้วย เฮ้อ...ไม่ได้จำเป็นเลย แต่ขึ้นกับเวณาก็เอาอยู่แล้ว พอนึกถึงเศษาก็พาให้หงุดหงิดจนทนไม่ไหว

“ไปเข้าห้องน้ำแปะนึ่งนะ” เธอบอกสององครักษ์ ปลีกตัวไปเข้าห้องน้ำสาธารณะใกล้ๆ แต่แทนที่จะกลับออกมาทางเดิม เธอกลับเดินทะลุหนีไปด้านหลัง เธออยากได้เวลาเป็นส่วนตัวที่ไม่ต้องสัมผัสจิตใจของภูตหนุ่มน่าโมโหตอนนั้นสักครู่หนึ่ง อีกไม่เกินสิบนาทีขึ้นกับเวณาก็คงหาตัวเธอเจอ

คงเป็นโชคคิของมิสเทีย คลอเฟล พอเสียงองครักษ์ออกมาได้เพียงครู่เดียว เธอก็พบร้านอัญมณีเล็กๆ ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนไม้สีเข้มลึกและม่านสีแดงเข้มจัดติดชายครุยสีทองอร่าม บ้ายหน้าร้านเป็นอักษรทองเหลืองเขียนว่า ‘เจมส์ คาเวียร์’ ถ้าอัญมณี เพียงมองอัญมณีในกล่องบูกำมะหยี่ซึ่งตั้งโชว์ไว้ในหน้าต่างกระจก มิสเทียก็รู้ว่าเธอพบของดีเข้าให้แล้ว

ข้างในร้านมีเคาน์เตอร์กระจกสีเหลี่ยมผืนผ้าวนรอบด้าน ผงทั้งสามด้านเต็มไปด้วยตู้กระจกโชว์อัญมณีที่ใช้เพิ่มพลังให้อุปกรณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอาวุธมนตรา อาวุธสามัญ หรือแม้แต่เครื่องประดับ

“สักครู่ นะคะ คุณหนู” สตรีร่างท้วมซึ่งน่าจะเป็นเจ้าของร้านในชุดไหมสีแดงเข้ารูปเอวย ชณะเอื้อมหยิบกล่องอัญมณีให้ลูกค้าอีกคนหนึ่ง ร้านเล็กนิดเดียว มีคนเฝ้าแค่สองคน แต่ลูกค้ายืนรอคิวกันอยู่เกือบสิบราย น่าจะยืนยันได้ว่าของเขาเขาดีจริง

“อึก!” มิสเทียอุทานเมื่อถูกพอมดสวมชุดสีฟ้าคนหนึ่งเบียดจนเธอต้องถอยไปชนกับลูกค้ำอีกคนข้างหลัง ทำเธอเหยียบเท้าเขาเต็มรักจนเขาร้องโวยลั่น

“ขอโทษค่ะ” มิสเทียเอ่ยอย่างรู้สึกผิด
เหยื่อทำเธอที่น่าสงสารยังร้องชื้ออย่างเจ็บปวดในลำคอ แต่ส่งยิ้มตามมารยาทมาให้ “มะ...ไม่เป็นไรครับ”

เขาเป็นเด็กหนุ่มอายุราวๆ สิบเจ็ดสิบแปด ผิวขาวใบหน้าผ่องใส ผมน้ำตาลสีน้ำตาลเงินยาวจนปรกตา แว่นตาทนาคะทรวงกลมทำให้เขาดูเหมือนผู้คงแก่เรียนเซยๆ เช่นเดียวกับเสื้อผ้าเรียบๆ ที่แม้จะเป็นของดีมีราคา แต่กลับดูเหมือนหลุดออกมาจากยุคห้าสิบปีก่อน

‘คนสวมแว่นนาโชค...’ มิสเทียทวนในใจ และหวังว่านี่จะเป็นยางดีของวันที่น่าเฮงนี้

“มาหาอัญมณีเวทหรือครับ” เขาถามอย่างสุภาพ น้ำเสียงของนายเซยแปลกคนนี้มีสำเนียงคุ่นๆ ที่ทำให้มิสเทียรู้สึกสบายหูจนเธอยอมคุยด้วย ถือเสียว่าฆ่าเวลาระหว่างรอเจ้าของร้านแล้วกัน

“อ้อ กำลังหาอัญมณีสีฟ้าดีๆ สักชิ้น ว่าจะเอาไปติดกับอุปกรณ์เวทมนตร์เพื่อขยายการดูดซับมนตรา”

“เจาะจงเหมือนกันนะครับเนี่ย คุณเห็นเซฐเลียนโดมอนด์ตรงนั้นหรือยัง คุณภาพยอดเยี่ยมครับ เหมาะสำหรับผู้ใช้อาตุจักรแห่งความมืด”

มิสเทียมองตามที่นายเซยชี้ เธอเผลออ้าปากค้าง ตาแว่นท่าทางชี้แจงนี่ตาแหลมดีจริง! เพชรสีฟ้าใสกระจ่างเช่นนั้นเป็นสื่อมนตราชั้นยอด แต่ว่ามีปัญหายุ่งสองอย่าง...หนึ่ง เพชรเป็นของแพงมาก และสอง นายแว่นรู้ได้อย่างไรว่าเธอใช้อาตุจักรแห่งความมืด

เมื่อเธอเริ่มมองเขาด้วยสายตาทวาดระแวง นายแว่นก็ตลปดม

หน้าม้าขึ้นเผยให้เห็นดวงตาข้างซ้ายที่เป็นผ้าขาวซ้อนทับแก้วตาสีน้ำตาล แต่ดวงตาข้างขวาของเขาปกติ “ถ้าตาคุณมองไม่เห็นสักข้าง ประสาทสัมผัสอื่นๆ ก็ทำงานดีขึ้นเป็นการทดแทน สัมผัสสมนตราของผมดีกว่า คนทั่วไปนิดหน่อย”

เขาก็มองกำไลด้วยตาข้างที่ยังดีอยู่ “สวยจังนะครับ หินอะไร หรือ”

“อ่า...ไม่รู้สิ ญาติผู้ใหญ่ให้มา คงเป็นหินเทียมสร้างจากเวทมนตร์ เป็นเครื่องรางสวยๆ มั้ง” มิสเทียเฉไฉ แอบนึกขบขันทันทันใจ ของที่ราชีนีมอบให้เธอไม่ใช่ของก๊อปปี้จากไหนแน่ แต่ว่าเธอไม่ควรจะพูดถึงมันมากจนถึงความสนใจมาที่ตัวเธอโดยไม่จำเป็น

คนแปลกหน้าทั้งคู่สนทนากันอีกครู่ใหญ่ นายแวนก็หันไปรับของจากแม่ค้า จ่ายเงินถุงเบ้อเร่อที่ทำให้ทุกคนตาค้างด้วยสีหน้าไม่สะอึ้นสะเหือน

“นายซื้ออะไรนะ แพงยิ่งกว่าเพชรสีรุ้งหรือเซรุเลียนโดมอนด์อีก” มิสเทียถาม นึกอยาการู้ขึ้นมาติดหมัดว่าอะไรหนอที่อยู่ในถุงกระดาษแข็งไฮโซใบเล็กในมือเขา

“ความลับครับ เป็นสมบัติที่เจ้านายฝากผมมาซื้อ” เขายิ้มเป็นปริศนา “คุยกับคุณสนุกมาก ถ้ามีโอกาสได้พบกันอีกก็คงจะดี ผมยกเลิกนี้ให้ครับ” เขายิ้มเป็นมิตรให้เธอ แล้วยื่นบัตรลดราคาฟรีเมียมให้ ก่อนจะเบียดคนออกจากร้านไปโดยไม่วายหันมาโบกมือให้อีกครั้ง

คนพิลึก ถึงจะเซยแต่คุยสนุกไม่เลวเหมือนกัน ท่าทางจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเวทมนตร์คนหนึ่ง แถมยังใจดีให้บัตรลดตัวยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์มาอีก! เขานี้ละมั้ง คนสวมแว่นนำโชค ท่าทางคำทำนายฉีกซองจะไม่จืดจางอย่างที่คิด

“เชิญครับ” พนักงานหนุ่มหน้าเสียมแหลมผายมือมาทางเธอ

มิสเทียเงยหน้ามองเซรูเลียนโดมอนต์ตาละห้อย สวยจริง แถมน่าจะ
คุณภาพดีเลิศ แต่งบประมาณไม่พอ ต้องทำงานพิเศษกับท่านย่าท่านพ่อ
อีกสักสองปีถึงจะพอซื้อเองได้ละมั้ง

“ขอดูแลความมารีน กับฟรอสเซนแซฟไฟร์ค่ะ” มิสเทียกลับไปหา
เป้าหมายเดิมของเธออีกครั้ง เธอขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกถึงไออุ่นจากร่างคน
เบียดเข้ามาใกล้เธอจนกลายเป็นเย็นประคบอยู่ด้านหลัง

“ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว ซื้อของดีๆ ไปเลยสิ” เสียงทุ้มลึกของ
ชายหนุ่มผู้มาใหม่กล่าว มิสเทียหันไปหาเขา และสะดุ้งเอื้อมมือไปหน้า
ของเธอกับเขาห่างกันแค่หนึ่งนิ้ว สิ่งแรกที่สะดุดตาเธอคือ

แว่นตา...อีกแล้ว คราวนี้เป็นเลนส์โปร่งไร้กรอบ

นายแว่นคนที่สองไม่ใช่เด็กหนุ่ม แต่เป็นชายหนุ่มเต็มตัวที่สูงโง่ง
จนน่าโมโห เขาสวมเสื้อผ้าคล้ายกับเครื่องแบบทหารสีดำ ผมสั้นตัด
เรียบร้อยหวีปาดพองาม หน้าตาพอใช้ได้ จมูกแหลมไปนิด เธอมอง
ไม่เห็นดวงตาของเขาเพราะแสงสะท้อนบนเลนส์แว่น

“ผมมากับเธอ ขอดูแลเซรูเลียนโดมอนต์ เพชรน้ำตาภูต แซฟไฟร์
เยือกแข็ง แก้วปะการังสีฟ้า แล้วก็ไข่มุกภูตวารีครับ” ตาแว่นโง่งขอดูของ
แพงหูฉี่ห้าอย่างรวดในประโยคเดียว ลูกคิดในหัวของมิสเทียส่งเสียง
แกร๊กๆ คิดราคาอย่างบ้าคลั่ง ที่สำคัญที่สุดคือ เธอมากับเขาที่ไหนละ
เจ้าของร้านอย่าเพื่อกันง่ายแบบนี้สิ!

หนุ่มแว่นรายที่สองยกของแพงมอ่งๆ อยู่พักหนึ่ง เขาหยิบอะไร
สักอย่างสองชิ้นส่งให้เจ้าของร้านร่างท้วม และสุดท้ายก็ส่งไข่มุกภูตวารี
ที่เป็นสิ่งขลังนวลตาไปทั้งเม็ดให้เธอดู “สวยไหมล่ะ ช่วยเสริมความ
แข็งแรงของมนตราป้องกัน เหมาะกับนักเวทที่ข้าขอบอกแนวหน้า”

“โอ้! เด็ด” มิสเทียผลลอคิตตามว่าถ้าได้มาประดับคทาที่เธอใช้อยู่
จะดีสักแค่ไหน ยังยั้งจินตนาการไม่ทันเสร็จ เธอก็แทบจะช็อกเมื่อคน

แปลกหน้ายื่นเงินจ่ายค่าไข่มุกหน้าตาเฉย ซ้ำยังตั้งบัตรลดราคาจากมือเธอไปใช้อีก

“ตะ...เดียว!” เด็กสาวรีบคว้ามือเขาไว้ “นายเป็นใคร ฉันไม่รู้จักนายสักหน่อย”

“แหม...พูดเล่นไปได้” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่มนวล สยบสายตาวอกจากรู้อยากเห็นจากรอบทิศได้ชะงัด “คุณหนูละก็ล้อผมเล่นอยู่เรื่อยเชียว พอเคื่องก็ทำเป็นไม่รู้จักรั”

“ก็ฉันไม่รู้จักรั...” เสียงมิสเทียหายไปในลำคอ เมื่อเห็นว่าขณะที่ชายหนุ่มคนนั้นจ่ายเงินให้เจ้าของร้าน บางอย่างหลุดออกมาจากแขนเสื้อของเขา เขาคล้องวัตถุหนึ่งไว้ที่ข้อมือ...

สร้อยข้อมือเส้นนั้น!

“เราไปกันเถอะครับ คุณหนู เสร็จธุระแล้ว เดี่ยวนายท่านจะเป็นห่วง วึ่งหนีบอดีการ์ตออกมาเองไม่ดีนะครับ” เขาจับมือเธอจูงออกจากร้าน มิสเทียยอมตามออกมา แต่ปากกลับกระซิบพู่วา

“หวังว่านายจะมีคำอธิบายดีๆ นะ เคซ่า”

หนุ่มแวนที่เป็นของเก๊และคงไม่ได้นำโชคแต่อย่างใดหัวเราะร่วน “แน่นอนครับ ท่านมิสเทีย ข้าต้องอธิบายได้อยู่แล้ว” คราวนี้เสียงของเขาเป็นสำเนียงของอีตาลูงหน้าชนกไม่ผิดแน่

ทั้งคู่เดินเข้าไปนั่งที่ม้านั่งใต้แนวหลังคาของวิหารเทพเจ้าแห่งความมืด ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าหยิบขนมปังไส้ครีมนุ่มๆ ออกมาให้เธอ มิสเทียรับไปกินอย่างเสียไม่ได้

เคซ่าหยิบสมุดเล่มเล็กขึ้นมาจดอีกแล้ว มิสเทียจួយโถกสั่นแสบมองร่างมนุษย์ไม่คุ้นตาของเขาอย่างละเอียด ความสูงเป็นเคซ่าแน่นอน วัตถุแข็งๆ ที่ข้างเอวเขาได้เสื่อไค้ตสีดำคงไม่พ่นดาบคู่ใจที่ย่อส่วนไว้เป็นมิดสันเพื่อความสะดวก แต่มีอย่างหนึ่งที่มิสเทียรู้สึกว่ามีผิดแผก

เธอคุ้นๆ ว่าไบหน่านายแวนที่เธอเห็นตอนนี้ไม่ใช่ไบหน้าที่แท้จริง
ของเขา

“นายใช้ลูกเล่นอะไรแปลงร่าง”

“หือ? อ้อ...นี่ไง” เคซ่าในร่างแปลงยกมือสัมผัสต่างหูแบบครอบ
ทับใบหูส่วนหนึ่ง มันสร้างจากโลหะสีดำมันวาว “ของอำนาจความสะกด
อันใหม่ ท่านวาทียเพิ่งให้มาไม่นาน เอาไว้เผื่อเวลาเจ้าหนึ่แบบนี่ใจ
มีมนุษย์ตามห่างๆ คงน่ารำคาญน้อยกว่าใช่ไหมล่ะ”

“ว่าแล้วเซียว ของแบบนี้ต้องท่านพ่อแหมงๆ” มิสเทียนึก แล้วลอง
หยอดถามไปอีกนิดเพื่อสนองต่อมสงสัยของตนว่า “นี่ก็ยังไปถึงไม่ใช่
หน้าจริงของตัวเองละ หน่านายตอนนี้ไม่เห็นจะหล่อตรงไหน”

มือที่จับบันทึกรายจ่ายของเคซ่าชะงัก เขาหันมองหน้าเธอ คิ้ว
ขมวดมุ่น “นี่เป็นแค่เวทลงตา มิสเทีย ข้าอยากจะทำหน้าตาเป็นยังงี้ก็ได้
ไม่จำเป็นต้องเหมือนตัวจริง”

มิสเทียยกนิ้วชี้ซ้ายและตะแคงขวามือ นิ้วชี้ขวาแตะหัวแม่มือซ้าย
พลางรวบรวมพลังเวทไปที่ช่องว่างระหว่างนิ้วทั้งสี่ เมื่อมองทะลุช่องว่าง
นั้นไป เธอจึงเห็นว่า ได้มนตราพร่างกาย เคซ่ายังเป็นภูตราตรีตนเดิม และ
แน่นอนว่ายังสวมหน้ากากแนนนหนา...

ท่าทางโอเทมซันนี้จะใช้ได้แค่กลางคืน ได้ภาพลงตาเขายังคงเป็น
ภูตราตรีอยู่ หากจะทำให้เคซ่ากลายเป็นมนุษย์ชั่วคราวจริงเหมือน
เมื่อคราวเซลเทียกับลุงครูซมีปัญหาก็จิลฟานคงต้องใช้ของวิเศษอีก
ชิ้นหนึ่งซึ่งเธอก็ยังไม่รู้ว่าคืออะไร

“ใช้น้ำจริงไม่ได้ตรงไหนละ” มิสเทียชักต่อ พยายามปกปิดเจตนา
ว่าเธออยากจะเห็นหน้าจริงของเขา เสียดยาจริงที่เมื่อสองปีก่อนค้นหว่า
พลาดโอกาสแอบดูซะได้ กลายเป็นเซลเทียกับฟานาวิล สาวพี่น้องชาย
เธอปิ้งเป็นผู้โชคดีแทน ฟานเคยกระซิบบอกเธอว่า ไบหน้าที่แท้จริงของ

เคซ่า ‘หล่อมากกกก’

‘ก็ไม่ใช่ว่าคาดหวัง แต่คนมันอยากรู้’ มิสเทียย้ำกับตัวเอง

เคซ่ามีท่าทีอึดอัดขึ้นมาทันที “การเห็นใบหน้าหลังหน้ากากไม่ใช่เรื่องสมควรตามธรรมเนียม หน้ากากควรจะอยู่ในที่ของมันจนกว่าข้าจะพบคู่ครอง”

“อีกละ พี่คนากี้ว่าแบบนี้” มิสเทียยกสองแขนหนุนหลังคอกับพนักม้านิน “เงินอายุที่มีคนเห็นหน้าอย่างกับเห็นโป๊ทั้งตัวอย่างนั้นแหละ” ถ้าเขาขึ้นคานไม่ได้แต่งงานขึ้นมา เธอไม่อดเห็นหน้าเขาทั้งชาติหรือ

“โดยส่วนตัวข้าว่าการเห็นใบหน้าหลังหน้ากากก่อนเวลาแยะกว่าอีก” ภูตหนุ่มออกตัว

“งั้นโป๊ทั้งตัวก็โอเคเหรอ”

เคซ่าจ้องสว่น้อยปากบอนเขม็ง แล้วขยับมุมปากยกขึ้นนิดๆ รวากับกำลังยืมเย้ยหยัน มิสเทียกะพริบตาปริบๆ เธอไม่คุ้นเคยกับการอ่านอารมณ์ของเคซ่าจากใบหน้า ก็เธอเคยเห็นหน้าเขาที่ไหนกันแล้ว มีหน้ากากบังไว้ทุกที

“เสียใจด้วยนะ ข้าไม่ใช่พวกชอบโชว์ ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา ระวังตัวดีๆ นะครับ บ่อน้ำพุร้อนทำให้หน้ามืดได้ง่าย” เสียงนุ่มไม่ปิดบังว่าจิกกัด เช่นเดียวกับดวงตาที่เปลี่ยนเป็นสีทองแวบหนึ่ง

สีเลือดแล่นขึ้นหน้ามิสเทียทันทีที่คู่อริเฝ้าเรื่องแต่ปางก่อนมาเล่นงานเธออีก เธอเผลอลับไประหว่างอาบน้ำ แล้วอีตาลุงนี่ก็มาเจอเธอนอนฝันหวานโดยที่ไม่มีอะไรคลุมตัวสักชิ้นนอกจากผืนน้ำและไอหมอก

บ้าเอ๊ย! ชายหน้าที่สุด หมอนี่มีหน้ามาพูดว่า ‘เห็นโป๊ก็ไม่อะไรเพราะเธอไม่มีส่วนเข้าส่วนโค้งอะไรสักอย่าง’ ถ้าไม่กระดากปากละก็เธอคงฟ้องท่านยาให้ตัดเงินเดือนเขาไปแล้ว

บทสนทนาที่กลายเป็นการทู่เถียงเบาๆ จบลงเพราะขึ้นกับเวรนา

ตามมาสวมทบในที่สุด มิสเทียเตรียมเก็บของกลับบ้านอย่างไม่สບอารมณ์ ก่อนที่เธอจะร้ายเวทเทเลพอร์ต เคซาก็ยื่นถุงกระดาษแข็งชั้นดีของร้าน อัญมณีให้

“ไข่มุกและอัญมณีสองชิ้นแรก ราชีนีฝากให้ข้าช่วยเลือกให้เจ้า แต่อีกอย่างโน้นข้าให้ เป็นของตอบแทนเจ้านี้” เขาเคาะนิ้วกับเหรียญเครื่องรางเบาๆ แล้วเสริมว่า “ซ็อกโกแลตอร่อยดี แต่คราวหน้าอย่าพาใส่หน้าข้าอีกนะ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับความประพฤติของนาย” มิสเทียทำปากขมุขมิบ
“ແจ้ง ทำทางชาตินี้ข้าคงไม่มีบุญได้กินอย่างคนปกติทั่วไปเสียแล้ว” เขาลอยหน้าลอยตาอย่างน่าหมั่นไส้จนอยากจะจัดต่างหูบ้านั่นออก เพื่อเธอจะได้ไม่ต้องเห็นยิ้มกวนอวัยวะเบื้องล่างของเขาอีก เธอไม่เคยคิดถึงหน้ากากของเขาขนาดนี้มาก่อนเลย

มิสเทีย สององครักษ์ และเคซ่าเทเลพอร์ตกลับไปยังแนว
ชายป่าพิริเจียเพื่อเทเลพอร์ตอีกครั้งกลับไปทิวราษฎร์ ทั้งสี่คนไม่สังเกตเลยว่า ความเคลื่อนไหวของพวกเขาอยู่ในสายตาของเด็กหนุ่มผมสีน้ำเงินที่มิสเทียเพิ่งพบที่ร้านอัญมณี เขายืนปักหลักอยู่บนจุดชมวิว มือลटकคล้องสองทางไกลลง ริมฝีปากขยับเป็นรอยยิ้ม

“ได้พบกันจนได้...ตามหามานาน ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอกันก่อนเวลาสำคัญจะมาเยือน”

เขายกมือขึ้นแนบกกหูราวกับกำลังฟังเสียงไร้ตัวตน เขาตอบรับด้วยสีหน้านึกสนุกว่า

“นายท่าน ข้าได้ของมาแล้ว และมีข่าวที่ดีกว่านั้นอีก...ข้าพบตัวคนที่ท่านอยากเห็นแล้ว ใช่ครับ น่าประทับใจ ข้าต้องขอชม ข้าสนุกเกินไปหรือครับ ไม่เอาน่า นายท่าน นี่เป็นข้อตกลงของเราไม่ใช่หรือ

ข้ารับใช้ท่าน เพราะท่านจะกำจัดความน่าเบื่อออกไปจากชีวิตของข้าไม
ครวนี้แหละ เราคงได้สนุกกันอย่างจริงจัง”

เขาเอนตัวทำแขนกับระเบียงหินอ่อน เผลอยกมือกัดเล็บแล้ว
หัวเราะเบาๆ ว่า “อยากรู้จ้กว่าคู่หูของข้าจะรู้สึกเหมือนกันไหม แค่คิดก็
ตื่นเต้นแล้ว”